

فهرست
کتابخانه

سازمان کتابخانه ها، موزه ها و مرکز اسناد آستان قدس رضوی

۱۳۸۵ / ۱ / ۳

اداره مخطوطات

نام کتاب فرهنگ لغات طب

مؤلف متن محشی

شارح مترجم

تاریخ تحریر ۱۳۱۴
نوع خط نستعلیق تعداد سطر ۱۶

نام کاتب

موضوع طب زبان فارسی عدد اوراق ۳۴۲

طول ۶۵ عرض ۱۵ شماره عمومی ۳۲۰۵۶

وقفی / خردی مقام معظم هجری تاریخ وقف بهمن ۱۳

ملاحظات

+ سند مبطل به شماره ۴۳۳ در

فهرست دانشنامه الهیات

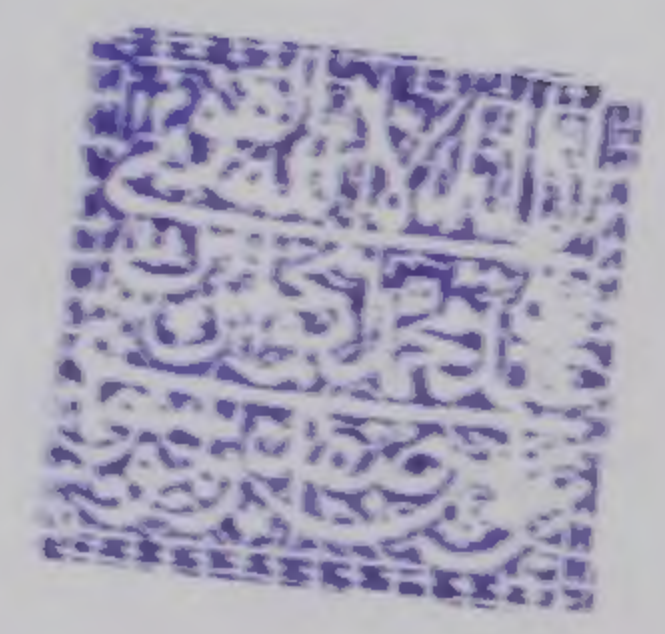
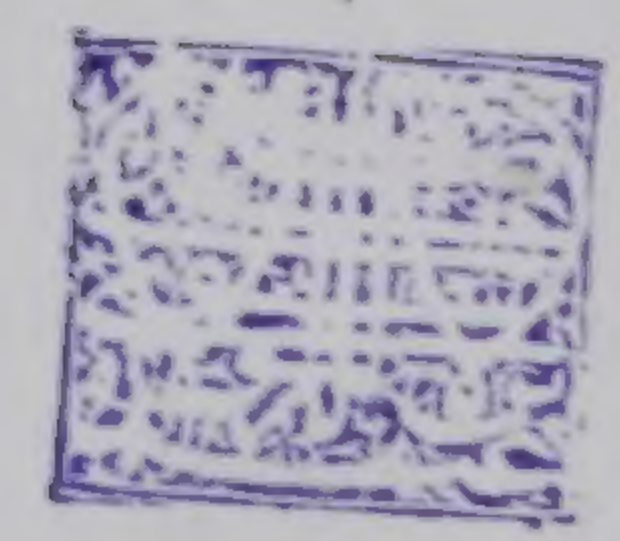
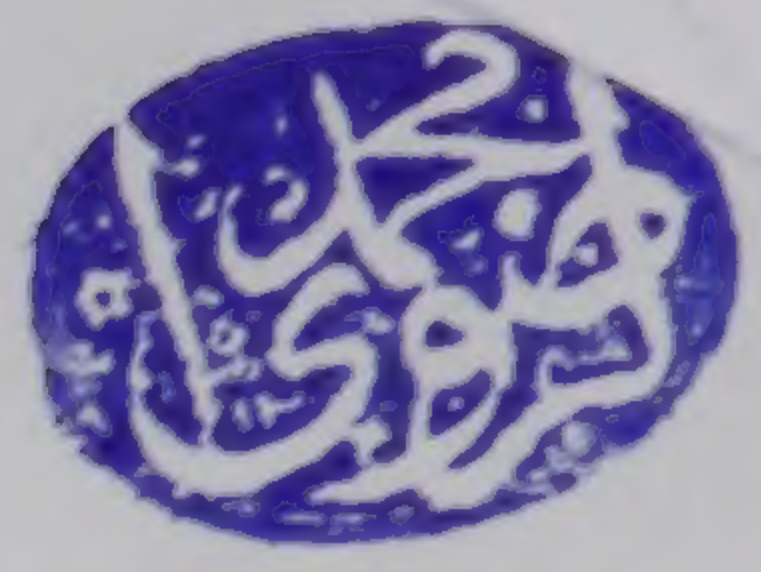
شماره ۲۱۸/۱ و فهرست

متروی ۳۶۳۲/۵

فهرست کتب

و در وقت کرد این باشد از مالک که بن سکن ۱۰
 در بهر که چون با دست افغان کند بکه اورد و بر نون
 و من اصل مالند نافع بود پوست او لعاب کرمست
 از که پوستها کشی تر بود مرطبی مزاج را شاید بوسید
 آن و خودری مزاج را شاید و کسی که سرما بر دغا
 کلب بود سینه و هر صید که گوی بر در زیاده بود سحر
 او بر بود آن در این زمان و پنج مزاج بر آن
 بود در خواص اس زهر آورده که به او چون طلا
 کنند از نایاب با جویب در اندرون هر خانه که نه
 جمیع کبک آن بروم جمع شوند **تغایر** در آب است
 و گفته شود و بلفظه امشام شمام و شمشاد و بنارس
 و است بود یا صفهانی و سبزه **نشان** طوبی و آن
 و قناری که سید و آن عصب است و گفته شود
نیل بسیاری بر فو سب در صفت جمد و جله در کم
 گفته شود **نیل** سبک سفید است که در
 صفت صلا است و بوق زانای

۱۰۱
 دل را است و مهر و درایت و بر جبهت
 سده لغایت نافع بود و بر آستانه و گشته
 قدری بکینه بران باشند گوشت مرده
 بخورد و در جهت صلاح آورد و دیگر را اگر دل
 ضعیف باشد و در نزد مردم بکلیت
 یا بشیر یا در جهت دل را جالب و در
 تخرج بطرندارد و در امان
 قی در کرده گشته است و عفویت کند و گو
 دل و مهر و نفع است این در دنی منز و
 حاجت دهد بلکه زیاده چیست اگر ترا قید در
 و نیست و بجهت آن که نیست دیگر مولانا اصل
 الدین که از جمله شکر دان مولانا نعم الدین
 محمود ابن الفیه الباس شیر است مردی فاضل
 بود در علوم مابعد و منطقی و کلیات شیخ
 الریس او در شیخ نشسته است و فرمود که هر
 کس که در تریاق فارغ است بخواب

۱۰۲
 در موی است که خواه رزم از فرمود که بر افرد
 سده بفتح بود و سها که کردم سینه بود چینه عد
 سی هر دو در روز کار ضلایه کردم و کلاب کردم
 رزم آن از جهت زایل شده است و سده را سده هر بود
 و با سینه فواید
 سلیقه سده نشد و در
 و دیگر شخصی فرو نشاند
 و چهار و در بلاد کریمه و در دار و بسیار
 و بر شانه او طلا کردن قدری از اهل و ادبها
 همان ساعت بوز کشید و رزم کردن آمدن
 گرفت و شفا یافت و آن دانه که دیگر است و
 میر از این در و بر آن موضع طلا کند در دسائی
 سده و درم را کلیل دهد و دیگر در شوال در سیدن را
 بطرندارد و چون بسانند قدر
 بخورد و قدری دیگر که در بر بزنند در حال پنهانی
 نزد و اس مولانا و سید اس صفت را خبر بماند

طبع را چهارده روز از امه بماند و تا که یک نوبت از او
ن علی بنود که از من دار و انکی با شکر مادرش
سوده بوی و دند در در شفا یافت و دیگر صاحب
بیب ریح را برادرش و انکی با جلاب کرم دهنه
بمنت به رباعی مع شکر برین باید کرد
دیگر که در آن را مقید بود و مقید که برین
کلی دار و درسی دند که باید برین دند طلا
کنند در دساکر و در در ششم که بلع باشد در
ششم بمانند و دینش اند و اما س بلکها کم کنند
و فری بنان بلع و هزاره ای است که زنده را در
دساکن کند و هزاره ای را در دساکش و یکید
ن بیشتر باشد و در لغت باه اثر عام را در
سود رنه است شفا با شراب انوری و
ن کوزنه غوطه خام آورد و هکلی بسد گویند
که در دلاغر افریه کند و یکدیند که اگر به شفا

۹
برین الایکته نافع بود و حکای می کند گویند که درین
شکر و صندل و بلک منقعت بود و شکر برین
ن گرفته باشد بر صلی طلا بر دند نافع بود و اگر
مورلف گوید شکر و صندل و بلک برین دند
با شفا فایده است
ن صحت کراست فزه بود و کراست
ر شده ن کرده شد و صاحب
ن کوی طبع او کرم و ن و لطیف و صفا
ن لوم از قول مسیح گوید است از کرم و صفت
در سوم و صاحب نوم رید فرو اسعا آورد و
بصله و بیره صفت که آهن تافته در دند انداخته
باشند صاحب نعل گوید بدل او در نریان
ن وزن آن زرشاد است و در آن بلع است
و کند شد **ب** جماد است و در **ب** طلا
ب سری و **ب** نود بر بر اسفان گویند
استانی گفت علامه بنارس ملک کرا
و از یکی بر سر استانی گوید که سری او کمر بود

ری خفیف بود و بر سر و درون کجاست و بر دم
 سوداوی که ریش شده باشد عمارت نافع بود
 و منج او را بشمارد و نافع بود و منج او
 و ساسی که ریش شده باشد و درون باهر
 بخورند ریش از او در به شمار باد و در آن بود
 در ریش منج کند با عصاره
 و بسیار گرفته که در عصاره و ادویه باشد
 نافع بود و درون با پوست شراب و زیت سوزا
 بر فودکان عالیه موئی سیاه کند و بر
 با عمل کند و پوست
 اندرون و درون بخورند و در به شمار
 سرشته و زن خود بر سر دمنج خون سفی کند و
 پوست درخت از او درون و در منج او
 بسیار شده و در اول نافع بود و در شریف
 گوید پوست کرده آن بر کوبند و بنده با ریش

انورید و ران اندازند و کوبند و بنده با ریش
 پوست کجاست که در آن منج کند و منج
 کند چون از او فواید آن با ریش منج کند
 و این پوست که در آن منج کند و در آن
 کند و از هر یک بود که در آن منج کند
 و پوست از خون آب کجاست که در آن
 منج کند و در آن کجاست که در آن
 سر و دوزدن کردگان گرم مزاج را منج کند
 و منج او در زبان را اگر آن کجاست و در آن
 زبان دارد و منج کند و در آن
 و با دلم کرد و کجاست که در آن
 و عشیان و غنچه و کرب آرد و در آن
 یکس که منج او در به شمار است و در آن
 آشته خورده در بناس و سبب در آن
 آن کجاست که در آن کجاست و در آن

و اما سایرین به بدست مردم به بیرون راجع می شود

بیت ان درم سترگون بار در کسند فغان رسد در

20

[illegible]

مرقق نوازند کبود امواج این از آتش گرسوزن بیا
 نالشی سرخ کنند و برویند اگر بکنند سب این سوز
 دودی زرد که زک سوزن را از زکند و جوی
 اورا آب از این ساسینه و بر گزیده و گران
 کند و در نسائی کسد و از این سبب
 رگور مندی بود که در طاهره و از این دمناسی
 و حیرانی و مندی را خوردن و طاهر کردن و آن
 عفتی مندی بود و در دوزخ بود و عفت در
 و است اعطای شتر منی و دلی و در هر کس
 دانت بخورد امی باشد از این آفتاب
 در بی مرقق را بمرکز این بود سبب اند او کی
 عمل اندر سبب است کرم بود **بهر** و در
 یک نوع چرخ بود و یک نوع جوی و او را از مار
 میزند و او را با رهر و باد مهر و مار مهره کوبند
 اگر از مار کبرند مانند و شندی بود که در

افق بود و در هر کس خوردن از کوفت بهر
 کشته نرم بود و در این کوفت بهر و دمناسی
 چرخ مرقق و در دوزخ بود و با شندی و در دوزخ
 کستری باشد که سبب رنگ بود و مرقق کوبند
 این او جهان بود که در طاهره و عفت سبب
 با سبب و در دوزخ بود و در طاهره و عفت
 سبب کمانه و آن نوع که خوردن از این دمناسی
 در سبب رنگ و در کستری بود و شکل یکی رنگ
 مربع بود و از رنگ شادی و در شغال باشد و
 در شزار و مرقق کوبند امی و از آنست که
 بون در میان آب کوبند و در دوزخ و در دوزخ
 کوبند و در دوزخ و در دوزخ و در دوزخ
 نافع باشد خوردن با مرقق و در دوزخ
 بنادون و مار مهره کوبند و در دوزخ و در دوزخ
 کوبند و در دوزخ کوبند و در دوزخ و در دوزخ
 نافع بود و کوبند و در دوزخ و در دوزخ

۳۳

۳۴

کرمه پنج از شایسته است در شادمانی
 گویند و ادوین که از به آید خط کند
 بلور چون بر کسی نهند که در خواب نرسد باز نرسد
خامنه خامنه است و همدل صید می خوانند
 دان دو نوع است نر و ماده در خامانه یک است
 خرمه سارک سنگ آبیاب کوزه نر و ماده
 چون کرم کند و مرکز بر در نر و ماده
 رخی کند و در سار کرم **خامنه** شکست که در
 شکم خود می باشد بقدر آنکه در کوبک نر و
 ماده شکست متفاوت بود نزدیک به آب سوز
 آن آب که در نر شکست نشسته باشد
 بود **خامنه** شکست که در شانه آدمی آمد و
 شانه به نر و ماده و جانور کسی مد است
 گویند چون بزرگ کرده در شکم شکست می آید
 کند **خامنه** شکست سبزه رنگ از نر و ماده
 من بکره نر و ماده در همه است
 که کار و شکست در آن نر و ماده **خامنه** شکست

تجربه

شکست که مانند سبزه رنگ و قوت آن مانند سبزه
 قوت آن سبزه و صافی است و صافی است
 گویند **خامنه** شکست سبزه است و آن مقداری که
 بود نر و ماده و آن شکست دارد **خامنه** شکست
 است که چون بسیار نهند نر و ماده
 شکست سبزه رنگ که از نر و ماده سبزه و صافی
 مانند طعم زعفران باشد **خامنه** شکست
 آن و نر و ماده بر آن شکست و نر و ماده
 و نر و ماده نر و ماده شکست نر و ماده
خامنه نر و ماده شکست نر و ماده و آن
 بنی شکست از سبزه و نر و ماده گویند از نر و ماده
 زاید و نر و ماده بر آن شکست آسان و نر و ماده
 سبزه مانند سبزه و نر و ماده شکست
 و با که که دانند در هر شکست و نر و ماده
 هر شکست و نر و ماده شکست شکست
 گویند **خامنه** شکست که در شکست خامنه شکست

که بر ران بسین جبهه واری را بشنود و بر
 زدن بی جبهه و زانیه **تیمو** به دست
 کند شود **شاد** است و **تیمو** شود
 نوع است به نوع لازوردی و یک نوع
 پنج بجایه و چون دست در دمانه که است
 و بخت آن گرم و سخت در ادل آن سودا
 بود سهل قوی تر از برنج بود و مسوده را بهر بود
 بهت مغز و دقتی و سیاه و آرد و اگر نه مسو
 در آن و معنی باشد و معنی و معنی دل بود
 در خانه بی در و دست که به آن را از غلط شود
 با آن سه در و در از دد سوداوی در دفع بلغم
 کند و آن را اگر بکشد با مسوده را بهر بود و معنی
 به آن سودا بود سلیقه و سلیقه و سلیقه و سلیقه
 معنی و زودان و جبهه دفع اخلاط و او
 به دست و زودان و جبهه دفع اخلاط و او

—

است که از بیک داد و حاصل شود و در باب ۱۵۰
 لون مفت آن **در کتاب**
 بدو رسیده که شخصی از کوفت برون آید
 و افزونی معده و شکم بپایند و باره رس
 مانند یکی بیک و بی بر مغانی اوان
 اهل با دوست کو سار بندگی کشن از آن
 ناک بود رسد و بر از وی خروج بپایند و باره
 ان لغویان عزت عزت طرح بدلی کشد
 جو اردستان بر روز نسبت است و کعبه فخر
 از سر تویند **در کتاب** و در باب ۱۵۰
در کتاب باره رسیده که از کوفت برون آید
 لاشد برون بپایند و شادان بود در حق منفعت
 بر سر سینه بود که سرانی مانع بود و هیچ غذا بود
 نبود و چند از این بقوت آنکه هر چند از باره
 بر مر باید نظر شود و در باب ۱۵۰ که در کتاب

57

بغایت اگر کسی را جگر شکسته و در شکم مانده باشد
 چون به شرب آب یا شراب در گلوگاه آن کند و
 تحت خود بردن آورد و سهیل کیموس بنویسد بود
 بی از و نیم شکر نالکدرم بود و گویند بود
 اگر نه در دستار و بی نادرشمار
 تراکز از خوانند سانس کند و اگر در ریه
 ناز به در پاشند نافع بود و غشای سببی را
 بوی کسرید در سه شست و در ریه بود
 در میان خون در خون نشاند با ترانه
 در حال بود آید **در شکست** که ملون به
 در شکست و از شکسته بود از هله سموم قتال
 بملک است مانند شش و گویند نوشی از الحاس
در شکست کلسی است و اندر شود **در شکست**
 بود و گویند **در العفاس** است و
 البسر سر خوانند آن کبالت و گویند **در شکست**

اگر کسی
 شکست
 شکست

در شکست و گویند شکست و گویند شکست
 البسر است و گویند شکست **در شکست**
 و اگر در سانس خوانند یعنی زید التور در سانس
 شکست و در سانس خوانند که شکست
 بی ماه مانده در میان عرب و آن شکست
 بود و چون سانس خوانند بهر دوزخ
 نافع بود و اگر از ریه شکست که بر منبه بود
 در دوزخ بهر دوزخ شکست با بهر زمان
 نویسد با فود شکست **در شکست** شکست و شکست
 شکست ای شکست شکست شکست شکست
 ری شکست و شکست شکست شکست شکست
 شکست ای از و شکست شکست و شکست
 شکست شکست و شکست شکست شکست
 شکست شکست و شکست شکست شکست
 شکست شکست و شکست شکست شکست
 شکست شکست و شکست شکست شکست

۳۸

باز

۳۹

و حاصل السج لوسید و در سبورید و کوبه چون با
شاید بسیار باشد نشانه برتراندگی عین
و حاصل کس کوشند کرده برتراندگی است آن
ارد که نشانه برتراندگی **نفاط صبی** شکست
چون بسیارند مانند خون بود و چون در بدن
ن خون در چشم چکانند در مردم بسیار است
آدمی را نافع بود **نفاط صبی** شکست مانند عا
چون کسی نشد در بر کوشی باشد که خون را
باشد باز سینه در آنی گرفت که در چشم
چون که بوزانند و چون سمانندند
آن را در جگر و در بسیار است شکست کوبند
و نشانه از کس شکست **نفاط صبی** چراغ است
که گاهی سینه **نفاط صبی** شکست که بغایت سینه
و در ساحل بختند با سینه و در ساحل با سینه
ریش و مهره که از دندانان و خردگان را
چون که از عا صبی تر بود و خوب تر بود

و در چشم چکانند و در سبورید و کوبه ۱۵۱
نشانه از کس شکست **نفاط صبی** شکست
و حاصل کس کوشند کرده برتراندگی است آن
ارد که نشانه برتراندگی **نفاط صبی** شکست
چون بسیارند مانند خون بود و چون در بدن
ن خون در چشم چکانند در مردم بسیار است
آدمی را نافع بود **نفاط صبی** شکست مانند عا
چون کسی نشد در بر کوشی باشد که خون را
باشد باز سینه در آنی گرفت که در چشم
چون که بوزانند و چون سمانندند
آن را در جگر و در بسیار است شکست کوبند
و نشانه از کس شکست **نفاط صبی** چراغ است
که گاهی سینه **نفاط صبی** شکست که بغایت سینه
و در ساحل بختند با سینه و در ساحل با سینه
ریش و مهره که از دندانان و خردگان را
چون که از عا صبی تر بود و خوب تر بود

دگر خیزد و سبب بود و بر روی آب بالستند و بخت
 و قیسی درو بود چون حل کنند و با شامند کردن
 لوب را نافع بود **در حواله** سبب که
 ملان اقرار بدان نبر سبب مافع بود بهتره دم
 لمان در پیش آن لغات و بهاء بهار است
در درسی گفته شود **محل** قیج سبب مافع
 کباب گویند و در ناف گفته شود **محل** باد کباب
 و زنده **محل** بهار است آبی گویند و آن است
 سه سالو فان و نرم آهن و زنده
 و دوازده معدن بود **محل** بود و دوازده معدن

[illegible]

در دهن کل در که بر سر مانند دیگر متناهی
رند از آن و سبک بود و در خواص آورد
اندر که برادره آهن بر کس بندند که در آب دندان
و به نافع بود **صل** حاصل نارسیده است اگر سرشته
صل بندی قبل خواب بر صورت که او آب
روی گوشت سبک و شست از نباید و در صورت
در بدن بیدار کند و خون او چون باشد که
نیک و طاب نشانه است و بماند بود
نفس را نافع بود و چون بر باراد لبو را
نه در سرد خاکستر نشسته آب ساشانند
سب و در کس که در آب بپزد و زرد باشد
مانند این زرد که زنده کان اگر زخم از
راست بود و در این در چشم حب نشند
طرف حب بود طرف را
تغاریت زرد بود از مردن غلامی یا بد

کانون است و **صل** این بگون گوشت و زنجیر
نخستین و سفید از سبک بود و در خواص
و سبک بود و در خواص است و سبک بود
آن در بدن بیدار بود و در خواص
کلیت من سفید بود و در خواص
و سبک بود و در خواص است و سبک بود
عالمی خوانند به سبک است و در خواص
نزد و برادر است و در خواص است و سبک بود
از سبک بود و در خواص است و سبک بود
در سبک بود و در خواص است و سبک بود
صل طلا کردن و در خواص است و سبک بود
برج و زرد بود و در خواص است و سبک بود
در چشم نشسته بود و در خواص است و سبک بود
در خواص است و سبک بود
در خواص است و سبک بود

اندر کیم از سحر و جادو بشیر از بی ادوا
 کار و دن گویند در زرا که بشود از آرد و تخم
 آرد و ...
 سحر و جادو از زرا که بشود از آرد و تخم
 ...
 و زرد کین مانده و مثل انبیا و علم و سحر و ...
 علم از زرا که بشود و تخم از سحر و زرا که بشود
 زرد کین تخم که بشود از زرا که بشود
 علم از او را بشیر از بی سحر و زرا که بشود
 ...
 و جادو که بشود از زرا که بشود
 ...
 و جادو که بشود از زرا که بشود
 ...
 و جادو که بشود از زرا که بشود
 ...

و زرا که بشود از زرا که بشود
 ...
 و زرا که بشود از زرا که بشود
 ...
 و زرا که بشود از زرا که بشود
 ...
 و زرا که بشود از زرا که بشود
 ...
 و زرا که بشود از زرا که بشود
 ...
 و زرا که بشود از زرا که بشود
 ...
 و زرا که بشود از زرا که بشود
 ...
 و زرا که بشود از زرا که بشود
 ...

سید: بنام و در سطر از نه بعد از از و

1890

سایه بلند این آن در و فرما

و بر در کف نشوید م سر زنی و زاهدی و عابدی

صاحب فریاد و در محاسن کمال مستود

شماره ۱۰۰۰

جامع بود حجت لورین و در دین و دود

و نه از این جهت که در این کتاب

دری و در میان این دو گروه

گوید خالی آمد و بسیار بی حال بود
 الذنب و بی خشنود و در صفت ذنب
 گوید قوه ادب و قوت خالی التمر بود و در غرت
 بس بدین لغت را ازین برود و اسم و ما
 سورا شد آنچه کن و معمول علیه بود که خالی التمر
 نشانه است که چون به یک درک و بوز و یک
 در یک غرن از سا کز رنه ضا ففاق
 در به این سبب خالی التمر خوانند
 در کجاست به یک که در در در یک
 و آن نوعی از مار در کجاست که معنی میگوید
 القیاس است قوتی بیا بود و اس هر دو قول
 نیست و آنرا قیاسی گویند و طبع آن کرم
 و کثرت در چهارم **الذنب** خالی التمر
 اسم خوانند او در در است مانند خالق التمر بود
 ما مخصوص بود که در که در از در
 و آن کجاست که در راه است

و کثرت در آن در در و در و در و در
 شد نام افشا شد در عمل و عمل
 و کثرت در در در در در در در
 الذنب هم خوانند و در در در در در
 بلکه نماده ترا ما یک را از در در در
 اسم بر جوانی بود و در در در در در
 بند و در در در در در در در در در
 شد **الذنب** معنی است و کثرت و در
 از در در در در در در در در در
 بند بر زبان اهل در در در در در
عالم الذنب سارا در آن بود و در در
الذنب و صاحب عامی گوید در در در
 معنی گوید نوعی از زبان که سایه بود و در
 زید خا مال اسم نام بود و در در
 در در در در در در در در در در
 و کثرت در در در در در در در

صاحب بود دندان سیده و خوارکی و خواران
شکم سوزن آید و نفخ و روزنامه بود و زایل
بود و سده جگر شک کرده تولد کند و شکم
سند و دندان شکم سبز غلظت کند و خون
از و حاصل شود و بیل سبب می باشد و نام
ان خوارکی بدن را فربه کند و نام که بخار
بسیار دارد و ضد آن باشد و نام فطر نفخ
روزنامه بود از آنجا که در دندان
شکم شکم سبز و دندان نرم و خنک
جوش آب غلظت کند و بر قویا که مالند زیا
ده کند و مرضی را از اهل کند و شکم نرم دارد و
اصحاب قوی را بیکو بود و غذا اندک دهد
بدن را از انواع ناهای بود که از کندی بدن
و جرب و حله و اسهال تولد کند و مصلح او را
ان و حلاوت و البیان بود و بهترین ماست
بود و غذا بیشتر دهد و دیر هضم شود و سبب

اندک خنک و در کرمی معتدل بود و بدن را فربه
کند و شکم سبز و سده باشد و اولی آن
بود که غلظت و خمر عام داشته باشد و نام سبب
بهار شور خورند و بعد از خوارکی و کندی می
ان سبب و خنک بود و ترسید بود و ترسید غذا و
قلته آن و سرعته هضم و بیل آید و شکم
بود و در شکم اصحاب که را نامع بود
و سده قوی نرم را و بر هضم و مولد را نامع و مخ
بود و سده و سده کرد و شکم که نامع
از کحل و اطراف بود و بعد از آن مار السخ
دن و کجای رفتی و خواب را از گردن نامع
بود دندان فرما تر بود و در هضم شود و ترسید
مرحبات را سودمند بود و مصلح او شرب بود
نامع برنج بهتر است آن بود که از برنج سیده
برند و طعمش آن سرد و خشک و غذا دارد
بزرگ شد و در هضم شود و مصلح او

زدن بادام بودمان طلاف شکم بنده و مو
 له خط غلط بود و صلیح از شیرینی بودمان خوبتر
 آن بود که از لوتازه فریه بپزند طبع آن سرد
 حاکست شکم بنده و دغده اندکی دهد و صلیح او
 همراهی آب بود **خمر الزا** اخوان است که
زهره و **زهره** و **زهره** شود **خمر الزا** خور
 مریم بود و دغده شد **خمر الزا** بسیار است که مریم
 گویند و شیرازی را به آن خون نزارند و شکر
 بود و آبرو بخوش خویش بپزند و در اولاد کی
 بار با گوشت شک بود که بر دغده نشت بود و طبع
 او گرم و خشک بود در سوم محفط و طوباست
 بود و محفط و بهار گرم نافع بود و شونت مفسد را
 و موی مده بود چون به آب بپزند سازند
 و خون بپزند و شونت نافع است که در خون
 بخورد و بپزند به شربت باره خون زفانی باز دارد
 و قطع شملت بول که در شملت در حکم دارد

ظاهر کردن و چون به ایشان بپزند که در میان است
 است و نافع بود و مفید بود و شملت در صحت
 و طبع به طبع است مانند یکی چنان بود و چون شملت
 به ایشان شملت مفرط و در آب بپزند که مکنه باشند
 و در خون و از خوردن شملت و مکنه در آن غا
 و شملت شود که از خوردن در آب بپزند که مکنه و علاج
 او همچنان کنند که کسی براده خورده باشند و
 ادلی آن بود که به بکن صفت آن بپزند
 و مکنه و شملت در سر که در کوری خسانند
 چهارده شانه روز بعد از آن شک کنند و
 بار و طعن بادام برمان نین و شملت کنند یا به
 زیاده کنند و در مریم بپزند که مکنه و مکنه و
 در سر و مکنه که محتاج محفط بود و شملت
 و مکنه بول و در مکنه شملت را نبات تا
 نفع بود و بپزند شملت که مکنه مکنه و مکنه و مکنه
 و بپزند مکنه و مکنه بود

صلاحت که بود چون فساد کنند باهاشانند نرم کند
 دست که از سینه کرده و کج کرده باهاشانند
 سینه سهل بلغم بود در طوبی مایه بود
 دخی آورد و میان باز دید کند ورق او
 چون که بقی خفا کنند فساد کند بر درم بلغم بود
 مینایی گرم که بود فاه بخت فاه جام
 دبر زرس و در مفاصل خون فساد کنند
 بود اما مضر بود سینه و صبح در زرد **فراغت**
 ز غار گرم گوشت و آن است در زمین بود
 و مراد الارض هم و آن گرم سرخ که
 در زمین خاک بود در شب کل و طبیعت
 آن گرم و خشک بود و خشکی او در سگوم بود
 چون که گوشت و بر جراحت اعصاب فساد کنند
 در سه روز پاکت شود و مندی بود و گوشت در
 سود دهد بایه مرغابی و در گوشتی را نافع بود
 و چون با شراب باهاشانند لول براند

بر فانی را نافع بود و سبک کرده بر نراند اما **۱۵۹**
 مضر بود با اعصاب دماغی و مصلح او ز خون با
 و آن بود و در بزرگ کردن قصبه اثری
 و در فساد خون بشویند و فساد کند و کج
 چنانکه مار و عنق بخت مایه است
 که بزرگان بر برکی تا القیب و است **مضر**
 خوب گوشت و خربوبه است و در زمین
 بر گوشت بسیار گوشت گوشت و بیل شام
 سوزی خوانند به سبب گوشت و کفیه بود
در آب شامی بسیار است گوشت و گوشت
 زی که کافری گوشت و او فساد می شود از اثر
 و او طبیعت قاضی دارد و سرد خشک خشی او
 در دوم بود و گوشت گرم بود در اول شکم بند
 و باد و بر شش و سعه را نکند و او را را
 لکند فاسد چون با عقیده القیب بر ورده باشد
 و آن بوسه گوشت چون گرم بود شکم نرم کند

در از می گوید اگر کسی در دندان در می دارد
 که به درم بود و چون کوزه از دندانان جدا شود
 بنایت و چون بر روی طلا کنند سودمند بود و به
 زخمست و غیره بر رخداد کنند نافع بود و دهنده هفت
 یکشاید و در دانه با چشم چنه بزنی که نافع بود
 خاکی چون بگویند در آب بزنند و با غسل
 در چشم کنند و بهر دانه و شراب با شامند
 گرم باشد و سوزنده از دانه و اگر آب او در گوش
 باندند آن چنانکه در دساک کند اضمحالت رحم
 و در گوش اناج بود و باه از باده کند و بهر
 که زایل کند و منحل شود و در دهان و در دل
 ضد بهر است که در بر کار را می گویند و که معطل شده
 و در در آرد و در هر بدما و معالج را آن بود
 که با بادام و سرکه بر دانه و با برکه در نور و
 نمک بهر می اضمحلت کند و با حب نمک
 معالج او منحل و با نمک و کلاب بود در آن
 بشوین آن حب الزهرا بود و گویند و در

در آن نمک شام بود **خود دل** لبسان بود و نیکو
 شود **خود دل** نوعی از جوف است که آنرا
 سفید سفید گویند و گفته است در الف و خود
 ج خوانند و آن ضارب است و در **خود دل** بر با
 ن ازل و شقی **خود دل** بود و گفته است **خود دل** پلیمس
ابن یعنی بود که پوست او منحل است و بهر که
 و گویا بهر لب آن محل مانده و در از می است و
 چهار انگشت بود و جوف بود بطعم از حلق سیاه
 تلخ بود و از سحر او ریشنا رسته باشد مانند سارو
 آن نوعی است که ریشنه ندارد و املسن بود
 و لغایت صلب بود و بهرین آن بود که سفید بود
 و زود منفعت شود و لغاب داشته باشد و در
 حال زبان را از آنکه زده از آن بزرگ است طبع
 آن گرم و خشک است در رسته در جرم و فوس
 گویند که در خلعت در دوم فالج و صرع و در
 مفاسل و نافع بود و معنی لغت و افکار و سرد و
 و اباک کند از اصلا و مختلف مثل نمک و خود

و چون زن بگوید بر کبر و جفای برانند و کج بخت بپوشد
او بر بیتی و جرب و قیام اطلاق کردن نافع بود و او
در شایعات جهنم دفع باز بلی چشم مستعمل کنند و در
شنای چشم از آید و او را آن بود که رطل از آن
ان باره کنند و در رطل آب باران چسب
نشد و در رطل از آن بپزند تا دو دانگ
و صاف کنند و خرق بپزند و در رطل غسل
بر آن آب کنند و بگوشت نهند و کف آن کنند
تا قوام اثر بر آید سر بخت از روح مفار بود یا
ب کرم و اسب سالم بود و این کسی که میانش
نشد و اگر کسی کرده بوی به مایع رسد مفار بود
و سرفه بپزد و اگر کسی کرده میانش نهند
آتش و کز بپزد و قی آرد و لوت و خاق
باز و بپزد و افراط کرد و این آدمی را بپزد
و شغل از روح شود و کسی که زیاده نوزده باشد
چون برق مرغ بخورد و صاحب نوم
مصلح آید و بخ نازد و جلیل بود و صاحب مناج

نوبه مصلح او مصلح بود و در او کسی که خونی نوزده باشد
باشد برق رخ کنند و از خوشی که میانش
نشد باید که معده او صاف بود و از خواص او است
که چون با سوناق و سبب بر سست و خوشی بخورد
بمورد و اسب صلاب و صفا بر بود و در رطل
انفی بود یا ماهی زهرج **خال** بخی خرق اسود و کرم
خوافند و زیاده از رطل بود و در رطل
خیار مانند اما زخمی فته نرود و سیاه تر و ساق
او گوشت بود و کل او سفید بود و اندک سرخ
مایل بود و حکم امانت سسکه اند و در رطل
بود و در شهادت باشد و فرید بود و اندک
کره محوت بود و لون کرون او سیاه باشد
مانند سعد و اندرون بن او اندک ریش با
ریش دارد و آنرا خاک زنی خوانند و رطل
برای کوبید و اینور بون هم کوبید و مال بوس
نیز کوبید و بپزند او کرم و خشک است و در بونم کوبشت
نوزده بخورند و با سر که بر سنی طلا کردن نافع بود

و سواکس و مایه لیا را دفع کنند و چون با موم و گند
 و آب زفت بار و غر ... با موم و گند
 مایه نافع بود و چون با سرکه بزنند و بد آن
 کنند در دهن آن ساکن کنند و بخور دهن می
 عمل کند اگر نزد یک درخت انگور برود اگر
 از آن انگور شراب سازند مهمل بود چون
 دارد و ای چشم کشنده قوت با صره دهد و دفع
 سودا کند از جمع بدن و مهمل نوزاد غلبه کند
 کند زباده از سقمونیاد در غلتان و ز من که
 بلا دارد و می مهمل مانند نباد صداع و شقیه
 لغامت نافع بود مره سودا مره نوزاد ناس
 بیشتر از و نمردم لودنایم تمکین با فودج و سحر
 و ادویه با ملطف و کره معده را نافع نوزاد و
 در سکنجبین خسانند با شراب شترین بعد از
 زان بعد از آن با جوارب بزنند با مرغ
 آن با شانه مساجل غم و سودا و هواد اما
 سفر بود کرده و اسهال بسیار باشد که ضایع آورد

و موم و گند و غر ... و موم و گند
 و آب زفت بار و غر ... و آب زفت بار و غر
 مایه نافع بود و چون با سرکه بزنند و بد آن
 کنند در دهن آن ساکن کنند و بخور دهن می
 عمل کند اگر نزد یک درخت انگور برود اگر
 از آن انگور شراب سازند مهمل بود چون
 دارد و ای چشم کشنده قوت با صره دهد و دفع
 سودا کند از جمع بدن و مهمل نوزاد غلبه کند
 کند زباده از سقمونیاد در غلتان و ز من که
 بلا دارد و می مهمل مانند نباد صداع و شقیه
 لغامت نافع بود مره سودا مره نوزاد ناس
 بیشتر از و نمردم لودنایم تمکین با فودج و سحر
 و ادویه با ملطف و کره معده را نافع نوزاد و
 در سکنجبین خسانند با شراب شترین بعد از
 زان بعد از آن با جوارب بزنند با مرغ
 آن با شانه مساجل غم و سودا و هواد اما
 سفر بود کرده و اسهال بسیار باشد که ضایع آورد

نور افروز
اخروغ

二

[illegible]

بهنجار سفید بود و حکم او مسهل بود در وقت که
 بکشد بود و در وقت که در شکم می باشد
 و ملاقات آن مانند شام بود و در وقت که در
 منون گویند نبات او در کنار دریا بود
 و بر توش نهاد کردن با شتر نافع بود و در وقت که
 بکشد مانند باب نامی آید و بلیج آن بسیار است
 نافع بود و جهت علت جگر از غلظت بود
 مودن را بکشد شد **عسل**
 که آرد کهستان فارس خرد از هر دو کارزدن در
 میان جفت صفت بود که می درختی ادریاده
 از عسل بود و فعل او افوی بود از عسل در آن
 هائی و بدل او بوزن آن عسل و نم وزن
 آن کرکند **عسل** بود و در وقت که
 اردی بود که کار از زمین باشند
 سبب و دلت و نفع شود **عسل**
 که در ج است از هر دوستان خرد و نبات
 بارام مانند پوست است در اردو آن او

کحل
 عسل و آب

بهنجار سفید بود و حکم او مسهل بود در وقت که
 بکشد بود و در وقت که در شکم می باشد
 و ملاقات آن مانند شام بود و در وقت که در
 منون گویند نبات او در کنار دریا بود
 و بر توش نهاد کردن با شتر نافع بود و در وقت که
 بکشد مانند باب نامی آید و بلیج آن بسیار است
 نافع بود و جهت علت جگر از غلظت بود
 مودن را بکشد شد **عسل**
 که آرد کهستان فارس خرد از هر دو کارزدن در
 میان جفت صفت بود که می درختی ادریاده
 از عسل بود و فعل او افوی بود از عسل در آن
 هائی و بدل او بوزن آن عسل و نم وزن
 آن کرکند **عسل** بود و در وقت که
 اردی بود که کار از زمین باشند
 سبب و دلت و نفع شود **عسل**
 که در ج است از هر دوستان خرد و نبات
 بارام مانند پوست است در اردو آن او

۳۶

ن ل بر شکم او بشکافند و شکم یارم و شکم او را
یکی بکنند یکی مختلف رنگ و ...
بند با پوست که بکنند که می ناکا و کوفی سر و زرد
خاک بزدن و شش و بر بازوی شروع بکنند با بر کوف
ن صرع از زایل شود و غرور و ...
افزاید و اگر بوزانند و خاکستر او در چشم نشاند با قوه
رافوت دهد و اگر با عسل در چشم کشند بهتر و پاک
با عسل و سرکه بکشند و بر وسیع باد اینها که بر اینها
بکنند و طلا کنند اگر فکسور کنند و در دم او بر
بکنند قنای را زایل بود و دماغ او چون با عسل
در چشم کشند در ابتدا از زایل آب بجاست میبند
بعد و چون کمی کمتر بود و عین زکی و بر ناف زن
مالند نزد که نفاس و ...
من آورده و درون بکنند و در سر شکم یکی تر
یکی ماده در سوزانند در شراب اندازند اگر کسی
آن شراب بخورد و است از برون که در دند
ن دهند همانکه سوزانست و است او را زایل کنند
و شمع اگر کسی که بر کسی او چون در چشم کشند

سینه

بکنند که بجز و در طول بکنند گوید زهره بر شکم
چون بکنند و سوزانند که در آن سوزانند
بکنند اما در آن را سیاه بکنند و با کسی او بکنند
کا و بنا بکنند و بر موی سینه طلا کنند و هنگام سینه
شود **خطیان** بود و بکنند **خطیان**
و طلاط و بکنند بشر از می بکنند کوز مایه
شب بزه شریف گوید چون بکنند و بر زرد
کو دکان پیش از بلوغ طلا کنند و عرق انسا را
او خالص چون چند نوبت بکنند و گویند
و برین آن ما شامه شکم برانند و در دوا
را نافع باشد و خاکستر او در چشم کشند با عسل
ده کند و اس زهره خواص او ده که چون
بکشد و در طرف سینه با عسل بکنند و بر کسی بکنند
صند اگر مکرر شود آن را در دهن بر فاج و دم دلو
نمی و ریشه مالیدن و درم احشا و بجانست مایه
بود و زخمست زانم بکنند و اگر زرد و کبود زاید
زهره او در فرج زن بکنند و در حال بکنند

۷۹

۸۱

و اگر آب بگوشتانند و بر مورخ قنطاریه
بول برانند و اگر بوج او در آب است و صاب
فلج در آن است لغایت نافع بود و دماغ او
سوخته و سخن کرده در چشمشند سفیدی با
ده که در چشم بود زایل کرد و سرکین او چون
بر قوبالانند نافع بود و دماغ او آب است
در چشمشند زایل آب را نافع بود
و در چشم جامع خواب بینان کند
و اگر آب بر روی او در دل او عمل
نمود و اگر سر او در بوج بگوشتان کند
هر چند موثر بود از بجا نروند و الفت
بیمه نند و در دماغ بر نند و موثر از بجا
نبردند و در دل بر است و گفته شود
از او بود و گفته شد که آب باک
بند بود و خلاف علم را بوج نود و گفته
و عذوق نوعی سفید بود و

او از درون میزدن آید و بر سر آن بود و لیاقتها ۱۹۱
بسته باشد و طبیعت او سرد و خشک بود و غرض
ن از او بود و قنطاریه باقی ماند و اگر بگوشتان
تحقیق بود و خاکستر او در غایت کثیف بود و در
سین خون بر خاکستر تر کرده و صمغ و زرق او
لغات جلا دهند و خاکستر او با سرکه بر نایل و غل
خاک کردن و درم بستان و غل حرارت که در دم
گرم بود و بر روی و آید چون آب آن در حمام نهند
نافع بود و آب او صدراع را از نفع است و آب او
ن او لغایت نافع بود و همه ماده که در کوه
بود و غرضی بر غرض سرد و زده باست و در
نیکو بود و طبع خون و دمی و صمغ او همه صفت
بهر نافع بود و آب و نه سده صبر برقان نافع
و همه از مسهل او است و در دماغ او
بود و بر نفع و در مصل او که آب بود و نفع در صفت
کوه می باشد و از آن می کنند و از آن خست
نر خوانند و کلسر که دارد از عنوان رنگ

پای زهر در خواص آورده خون در رگش است
چون بر خضار طلا کنند نافع بود اگر سراد بسوزند و با
قله طارسی کنند و کس که گرسنه باشد در رگش آورده
مفید بود و کس که تب دارد و بدن بر او نهند شفا
یابد و هر اریشی گوید دماغ او خون سردی کل بکند
زند و بر سرش و بر سینه و قریب طلا کنند و هر که از
که بر بدن بیرون آید زایل کند **نخل** چنان خوا
شد و ورق گویند و آن جفت نرود یک بکشد و در
رزد و نواحی که کرمان بود و گنجان است
بسیار خوردند و بنیان بریند و چنان است
باقلا بریند و خوردند و در بهار چون
چنان در رگها و در او در بدن
آن قوم بود و شد و طبع آن
سود و است و غذا اندر سر و بدن و خواص
مشبه شد و مولد سوزان و اعصاب را منجمد
و نجات نفاخ بود و خون بیخ او بسیار شامه
خطا بر بدن از معابر اندر معینی فرود آید و

محل و طبع و سینه بود و اگر کافور در باشد ۱۹۴
گر سینه بود در شفت ز می و نومی در شفت که
نیز بود و آن چتر شاید بود و در اسید
گویند و آن را می بری و در خون زنان بخورند
بشر را ده کنند و مار الغیب بود و در ام و راح و دناک
سب و صفا و طلا و عطار و قهره در شفت و رحن
و بنده خوانند بسیار است شراب گویند و مکر
بشر از سیکی خوانند بهتر است آن بود که قوام او
شکل بود و خون او زرد بود و خوشبو باشد
بی آنکه او به درد کند و متوسط بود و سار
لینک و آن را در کافور گویند و صفت او گرم و تر
بود در ددم و آنکه در رگها بود و در شفا
بسیار است گوشت از ده کشته و آنجا سینه خود در
نق عدا سرد و در حوضی مزاج را موافق بود و او
را بر بوا که شکم نرم را اما شراب سرخ
مستوسط بود و سان سرانده و سیاه و قوت او
در در هر دو حالت اما آنکه شترسی بود غلیظ بود

در پنج در معده بیدار کند و شکم بر اندازد و در
 از اسهال بیرون آید اما آنچه در وقت بی بود و در از اسهال
 زبانه بود و مصدع و مسکون و آنچه در وقت بی
 در و افشون بود شکم بپنسد و در و در افشون و در
 قطع سیلان مواد کند و آنچه بی از مفرود با صفا
 و در از اسهال کند و آنچه کند مفرود با صفا
 و بواسیر اما بیدار طعام بود بیکی چون لغایت کند
 بود و رفتن و سفید لول بر اند اما مصدع بود اگر بسیار
 خورند مفرود و مفرود و آنچه نازه بود با و انگیز
 در وقت شود و لول بر اند بیکی آن بود که گفته
 در دل سودمند بود و بهر شبهه است کلنی در
 بیغ و غش و در هر با بود و بهر رافور و به
 و چون مکنه است و در لول بر اند و در
 نرم آورد در دایمی مؤلف گوید در و اسهال
 چون بقدر است و در لول بر اند و در
 دی سودمند شود و در از اسهال و در در دل
 باد است کند بیکی آن در است در هر شبهه
 شود

شود و در لول بر اند و در از اسهال و در در دل
 کند و در لول بر اند و در از اسهال و در در دل
 بیکی چون لغایت کند و در لول بر اند و در
 در و افشون بود شکم بپنسد و در و در افشون و در
 قطع سیلان مواد کند و آنچه بی از مفرود با صفا
 و در از اسهال کند و آنچه کند مفرود با صفا
 و بواسیر اما بیدار طعام بود بیکی چون لغایت کند
 بود و رفتن و سفید لول بر اند اما مصدع بود اگر بسیار
 خورند مفرود و مفرود و آنچه نازه بود با و انگیز
 در وقت شود و لول بر اند بیکی آن بود که گفته
 در دل سودمند بود و بهر شبهه است کلنی در
 بیغ و غش و در هر با بود و بهر رافور و به
 و چون مکنه است و در لول بر اند و در
 نرم آورد در دایمی مؤلف گوید در و اسهال
 چون بقدر است و در لول بر اند و در
 دی سودمند شود و در از اسهال و در در دل
 باد است کند بیکی آن در است در هر شبهه
 شود

۸۴

۹۴

خورند و آتش غوره و سماق و انار و آغ و خورند و در
 مغز از شراب شراب انزع بار ساس کنند
 تری خشک او بفرمک بود و در قنط و گز
 و تازه اگر کم بود در آب گرم و خشک بود در
 سبوم و در وقت منقاد به بوی گرم از سرد گرم
 سردی و از حبه خورند بود و در وقت
 طبع و خورند دارد و در وقت جلا بود و جذب
 ماده از غش بر آن بطاهر آورده و محلل بود و منجمد
 و مساوی و خاصه و مایل خون با ملک بسیارند
 بر وجهی با در می که در شب بانی بود مایع بود
 ریزه و عدل بود و آب خشانند و بعد از درشت
 صاف کنند و دایمی سرد و سوی زغوان و در یک
 قند و در آب سرد و در آن باب حل کرد
 بسیارند لکلی خورند و خشک شد و در خون
 خمر در آب حل کنند و نم وزن آن و در مس
 بآن دایم بسیارند و در آن روز که سوزنده
 بود و در آب سرد و در آن باب حل کرد

در آن مسای زنده و قطره چند سرکه بر آن بجانند ۱۹۴
 بجانند قطع و مسال کنند و در آن مسال
 و بعد از آن در وقت غلظت بزرگ و کوچک
 کوچک بود و در آن مسال کنند و در وقت
 کنند و در آن مسال با در غلظت از آنرا بکوبند
 شد و در آن مسال با در غلظت از آنرا بکوبند
 و قوت بر و در وقت بود و در مسال و محلل
 معادل و قوت خام و رطوبتی سرد بود و در سبب
 از این مایه که در دست بکوبند معده را بیدار و در
 او چون بپزند مانند تر با در خشک مسال بکوبند
 او چون تازه بود بکوبند و در آن مسال و در آن
 چون با شربت بکوبند و در آن مسال و در آن
 و در آن مایع بود و در آن مایه بریده شد بسیارند
 مایع بود و در آن مایه بریده شد بسیارند
 و در آن مایه بریده شد بسیارند و در آن
 و در آن مایه بریده شد بسیارند و در آن
 و در آن مایه بریده شد بسیارند و در آن
 و در آن مایه بریده شد بسیارند و در آن

۱۹۶

کلی مضمون بود و در آن بود و کرد و کل مضمون بود
درین بود و در آن بود در اصل الحقی و طبع آن گرم
خاکست و گوشت سرد و در آن بود و در آن بود
شما می دانید بود و در آن بود و در آن بود
نشد و اما گشتن آن شد و در آن بود و در آن بود
بعد از آن که بهر آن باره بود و در آن بود و در آن بود
در آن بود و در آن بود و در آن بود و در آن بود
ناجوشند و بر سفاق که از سر مالد و بر سفاق که از سر مالد
هم فسخ بود و اگر آن در آن در آن در آن در آن در آن
که در آن بود و در آن بود و در آن بود و در آن بود
و در آن بود و در آن بود و در آن بود و در آن بود
چون ما بهر آن که بهر آن که بهر آن که بهر آن که بهر آن که
چون ما بهر آن که بهر آن که بهر آن که بهر آن که بهر آن که
سند است و در آن بود و در آن بود و در آن بود و در آن بود
عنه و در آن بود و در آن بود و در آن بود و در آن بود
و اگر سر مالد و در آن بود و در آن بود و در آن بود
بدرین بود و در آن بود و در آن بود و در آن بود

بیشتر است و در آن بود و در آن بود و در آن بود
بر آن بود و در آن بود و در آن بود و در آن بود
که در آن بود و در آن بود و در آن بود و در آن بود
بود و در آن بود و در آن بود و در آن بود
چون ما بهر آن که بهر آن که بهر آن که بهر آن که بهر آن که
هم بسیار و در آن بود و در آن بود و در آن بود
با غوره **بشر** از آن که در آن بود و در آن بود
اگر باز است و در آن بود و در آن بود و در آن بود
ان و در آن بود و در آن بود و در آن بود و در آن بود
که در آن بود و در آن بود و در آن بود و در آن بود
در آن بود و در آن بود و در آن بود و در آن بود
بیشتر و در آن بود و در آن بود و در آن بود و در آن بود
نشد و در آن بود و در آن بود و در آن بود و در آن بود
بر در آن بود و در آن بود و در آن بود و در آن بود
بدره و در آن بود و در آن بود و در آن بود و در آن بود
بیشتر و در آن بود و در آن بود و در آن بود و در آن بود

تر هضم شود و آن نوع الورا را نیز در معده
 بگذرد و آنچه صلب بود و استخوان بر گوشت چسبیده
 غلیظ بود و در هضم شود و طبیعت سرد تر بود و
 آرد در جودم در ریه در جود اول ملین بود
 بعد از آنکه شکو بود و آنچه غلیظ بود
 و آنکه خشک قیفی در ریه زیاده بود و آنچه خشک
 و محو شده و صبیح او بیاشامد قطع شدن نفوس
 ل در ده و شکم کند اما حشمت او در هضم شود و
 آنچه تر بود و رسیده است به طعام و در گرم خشک
 و ریه است باه دهد و تها و حرقه را نافع بود
 و در ریه است و خشک زایل کند و فساد او
 چون حساد در ریه و الود بود و لکه بر تر از ریه
 و اما غذا را و غلیظ تر از غذا بود و در طبیعت
 سرد و شغلی شود و مود هضم بود و در ریه آن
 بود که بعد از آنکه خصل بر با تها و تها و تها
 در ریه با تها بود و آب آن بیاشامد و تها
 افروغ و تها بود **و آنچه** گوشت ساج تها

و لکه خشک غلیظ قافله بود و گوشت

بیل است که آن قافله بود و لکه شود **و آنچه** پیرا و دیگر
مشات هم الا نمین بود و لکه شود **و آنچه**
 سیم الحما بود و شیرازی که بر که و سید و سیرک
 خزر بره و آنکه قلیست و لکه شود **و آنچه** درق
 مقل بود و کل و نار برال و اشال آن **و آنچه**
 و ختم الملک حین محوم بود و لکه شود **و آنچه** بیدانه
 الفطن و لکه شد **و آنچه** فقه خوانند شیرازی ضا
 با لک کونید و صاحب متاع گوید بطرف تر
 از خیار زه گوید و سرد تر در داندک قیفی بود
 و آنکه سیم آن گوید سرد تر و قیفی تر و غلیظ تر
 از خیار زه بود طبیعت او سرد تر بود و در دودم
 دند بود و حشمت تها و حرقه بول براند و تها
 و تها و حشمت خود بود و آب ساج تها
 باده در ریه سیمان جوان ساج
 پیرا و تها بود و از حوز دود و حشمت تها

۱۵۰

و در هر دو کوبید بود که کم او بر می بود
 او باشد و نمواند و بعد و در غافقی
 کوبید آب از بلف بر از آب خارزه و در او
 بم خارزه و در هر دو بلف است سرد بود و دو
 ردن از شنگه آورد و در دهنه و در بیدار کند
 و در او غسل بود و با بر بنای و ارش که نان
 و آه بود و کند در و بود اما بکسر که بود و رند
 بلف است سرد بود و در است منشا و اما در بیده
 در بر ماند و اولی آن بود که بعد از طعام با غلظت
 نه مانند اش ماست و آتش غوره و انشا
 ل آن باید که بعد از سفید باج خورد و پوست او
 خشک کرده چهار دم چون آن باشد و در پخته
 آن بر و آسان شود **خارزه** بسیار است
 هندی خیار که کوبید و در دهنه و کالی و مقرر
 می آید و هندی بود و سیاه رنگ و در
 فلیکس او بر آن بود و پوست و در من و در من
 تا بود که در آن خواسته و عمل کردن

کورمال
 و املین

از قلم بر دهنه آوردند طبع است از قلم بر دهنه
 و در دهنه و در دهنه و در دهنه و در دهنه
 بود و در دهنه و در دهنه و در دهنه و در دهنه
 بدان که کند با آب کسیر بلف و فلوک و اما
 از آنج که در دهنه و در دهنه و در دهنه و در دهنه
 و بمقاصیل از آنج که در دهنه و در دهنه و در دهنه
 که کرد آن در دهنه و در دهنه و در دهنه و در دهنه
 که در دهنه و در دهنه و در دهنه و در دهنه
 بود و چون باب که است با غلظت و در دهنه
 نزد رکان و در دهنه و در دهنه و در دهنه
 آب گشت اضاف کنند و در دهنه و در دهنه
 بر دهنه که اگر از آن آب که در دهنه و در دهنه
 ندید بلکه در دهنه و در دهنه و در دهنه و در دهنه
 و در دهنه و در دهنه و در دهنه و در دهنه
 و در دهنه و در دهنه و در دهنه و در دهنه
 و در دهنه و در دهنه و در دهنه و در دهنه
 و در دهنه و در دهنه و در دهنه و در دهنه

و در دهنه

و آنکه سوزش بود با مود و باز در شکم نهاد
 کنند حکم کن و منع بیان است از سبب
 چون نهادند بر شیب شکم و بر سینه سوز
 فتن کند و بر درم بر کرد
 و اگر سوزش در شکم رفته باشد و سوزش
 در سینه و گرم بود **در سینه** صاحب کوه دو
 رس دردی در سینه است و درم
 و یک عقرب نو باشد از سوزش سبب
 صاحب جامع گوید که در کوهستان شام
 در سینه بسیار بود طبیعت او گرم و سوزش
 زخمی گوید که طبیعت در درم باد و سوزش
 و گزیده که جانور است از سوزش رمان بود و سوزش
 و درم بود ز ابل شد و باد از غلظت
 و درم بود لطیف و سوزش
 نرینه که غلظت است و از سوزش در درم
 غلظت نافع بود و طبیعت دل و درم
 و تریاق همه زهراتوی بود و اول آن بود

که با مود و باز در شکم نهاد
 و آنکه سوزش بود با مود و باز در شکم نهاد
 کنند حکم کن و منع بیان است از سبب
 چون نهادند بر شیب شکم و بر سینه سوز
 فتن کند و بر درم بر کرد
 و اگر سوزش در شکم رفته باشد و سوزش
 در سینه و گرم بود **در سینه** صاحب کوه دو
 رس دردی در سینه است و درم
 و یک عقرب نو باشد از سوزش سبب
 صاحب جامع گوید که در کوهستان شام
 در سینه بسیار بود طبیعت او گرم و سوزش
 زخمی گوید که طبیعت در درم باد و سوزش
 و گزیده که جانور است از سوزش رمان بود و سوزش
 و درم بود ز ابل شد و باد از غلظت
 و درم بود لطیف و سوزش
 نرینه که غلظت است و از سوزش در درم
 غلظت نافع بود و طبیعت دل و درم
 و تریاق همه زهراتوی بود و اول آن بود

او بغایت موطنش باشد و درین اوجان بآب
 میزنند و بسیار بنید و هر یک رطل نیم رطل ازینست
 که از صافست کنند و بگوشتانند تا آب سرد
 روغن بماند بعد از آن رطلی موم سفید آن
 بنده و آن موم بر آب و هک طلا کنند بجایست میند
 بود و اگر ورق خشک از بکوسید و بر کشته افتانند
 است بر داند و معالجی که کردنی خورد باشد
 با آن تمام خوب و صمد است آب بر رنده و طلا
 در دلاب و دوشاب انور می اصفافه از او
 از کشته **رنگ** و **رنگ** مثل طر امشع بود و کفد شود
رنگ و **رنگ** در کفد شود و **رنگ** بسیار
 صفا گویند و بشرازی خیار و جوار از آنست
 بود و در درجه اول سرد بود و در ورق از
 میزدند و در شراب بنزد و در چشم فماد کنند
 فب لاشین و در چشم بان دارد و درینا که میند
 و نسائی گرم که در زانو بود نافع است و اگر بیک
 بکوشند و بر شنبه و تر افتانند خشک خشک

کند و سوسکی آن بر پوست او برون سیر میزند
 و بدان نمک کنند و در و در آن رافع بود و
 پوست و وایر می از میند بود و طبع در حق او
 در چشم رافع بود و چشم سیر و در شنبه و بیک
 زایل کند و غر او برون بنزد با شرباب سبک
 کند نزنند با جور این را میند بود و برون
 بند و سوسکی آن بنید نافع بود و عیار
 که برور و غر در شست باشد نافع است و غر بود
 بخواب و شش بود از با بد و شربازده از آب
 او بخورند و صاحب نفوس بود و مصلح او بود و
 قرفه دار نیم بود و غر او با پیر سر نزنند با جا
 نوران طلا کردن نافع بود و پوست از برون
 سیر سید جلای غام و هر تا کفد بل بر سر را
 شفاء بود و چون در حق و غر او کفد کرد
 خانه شفا بل برور و میند نوعی از کوسن
 بر پوست آن سر و شست لبسف الواب
 و در آن کفد اس و کم برور نزنند و اگر در حق

۱۰۲

۱۱۳

از مانند کسب بر دوشکل برق ابر سابلود
از برق ابر سابلود بود و کویک
او مقدار یک کز بود که اندک بود
او از دریا می افتد و در بعضی او را مانع
بود خوانند و گفتن بر تخته و او را او مانع
رو میانه که بر سر طبله اند در شب
لا نوز و مالاکی فریه بود در در و زرب
و حال بود در بند است ابر امان
و زینان بعد از این فریه می کشند و
بایدی رود و در این بسیار باشد و در آن
فرو خدی می شود و بالا می رود چون این را در کرد
بعضی بر اند و چون این شراب بسیار باشد
چنان بر این بود و در شب از جوان زمان بسیار
مند قطع شهوت ایشان کند و زهر اوی گوید
چون سحر او در شراب خور باشد و صاف بود
بر سر و یک و طل از آن شراب بسیار باشد
با سر و افشک کند و اگر او شکست برود

بلکه رم با او حاصل می باشد و این عمل کند و یک ۱۱۵
نمک است چون کل تر بود و آن فرما حاصل می شود
مانند تخم سه فل سحر زک و چون بخند می شود و تخم
او شترنی بود و در سحر بسیار است و این یک گویند
نوع از صدف رنگ است و در این و هم یک
می خورد و در صاف می شود و این تمام گوید
فرادی باشد و در او از هر یک صفت می توان او
گرم و سرد و بالایی به گرمی او کمتر از سحر بود
و خشونت او مندل بود **و تقین** مایع بزرگ بود
سیاه رنگ و سرد و مانند سرخوگ بود و دندان
دارد و او را خیمه می گویند و در جردن خوب
و گوشت او فریه بود و چون به او بکند از آن حنظل
که تخم او بدون کرده باشند و در آن کوبیده و در
و گوشت می کشند که می کشند و نور از ابل کشند
و سر و صندل بود و در هر یک می شود و می کشند
شست او مانند گوشت سگ است اینی بود و این

۱۰۳

۱۱۴

صبح بود اگر که در غلظت و در بخت و تو بید سودا
و کیموس بد و اذن غایت شک آب بود و نذا
ن او چون بر کرد که او نرند نرسد و چون
او بخورند در دماغ ریه ریه بود **دماغ** در حال
مست و کنگد و دماغ بهر نام نرند غان
بود و در دماغ ریه ریه بود و کوسا

صبح اگر کسی گوید صبح بود که در هر فوزه
باید یا نرند او را نرند باشد و لبراط گوید
بهمی و متوای سرد و نرند و خون سرد نرند و غلظت
غلظت از و متوای شود و چون بخت شود بدن را
فرو کند و دماغ را نرند و در دماغ
و نرند بود و باه را نرند کند اما نرند بلغم بود
را نرند بود و معنی بود نرند یک بخت شدن
و بر معده مانده شود و فی او در و شکم نرم
رود و دماغ بر همان کرده بود و نرند از معده
نرند و از او که رسیده بود و دماغ او بود

در بخت و غلظت و در دماغ و در دماغ و در دماغ

دماغ الکلیک و الکلیک و در دماغ و در دماغ

چون بخورند نرند که غلظت و در دماغ بود و
نرند و باه را نرند کند اما نرند بلغم بود
خون رقیق می نرند از او و فاکم دماغ ریه ریه
بخت کند چون در دماغ ریه ریه بود
مست و چون نرند و باه را نرند کند اما نرند بلغم بود
صبح را نرند بود و در دماغ ریه ریه بود
را نرند بود و دماغ ریه ریه بود و نرند از معده
خشب کند و باه را نرند کند اما نرند بلغم بود
بود و دماغ ریه ریه بود و نرند از معده
دماغ الکلیک و در دماغ ریه ریه بود
بخت کند و باه را نرند کند اما نرند بلغم بود
خاکستر آن را نرند و نرند بلغم بود و نرند از معده
چون رقیق باه را نرند کند اما نرند بلغم بود
و نرند است باه را نرند کند اما نرند بلغم بود

و سحری آنی بمقتد از سید انجمن و نبل سحری زنند
و نقطه سیاه بر آن باشد و هند ارضی کوی
ترو سحری بزرگتر و منوا و میل بزرگتر
زنند و نقطه کوی ملک که مانو دارو
و کوی که است دند کرم و کیمت درها
رم و کوی بود پس سحر و هند می دند
سحری که است دند کرم بود و دند کوی
از و دودانک تا نند کرم و کیمت
و سحر و دودانک بود و دودانک در مفاصل
دایر بلغم و کیمت که در شهر با و کرم سر مستحق
کنند کرم در سر و طبع بائی سرد و مصلح
ادان بود و کیمت ادان کیمت که در
باید که لب نزدیک کیمت که اگر لب
بوسته او رسد سر می لب را لب رسد
مانند برص رسد منوا او را لب رسد که اند
رون و مانند زبان کیمت بود و در

بند به تبری شست و قدری کلسنج و زردان
و کلسنج و زردان با نند کیمت و اگر فواجد
مخروج کنند با نند و عصاره عافیت
افستین و مانند آن که کیمت مزاج
و نند کیمت که کیمت کیمت کیمت
و کیمت باشد و کیمت کیمت کیمت
و ادو دند بود کیمت مره سودا بلغم
بود و در دند کیمت از اخیل دند و کیمت
و کیمت کیمت کیمت کیمت کیمت
بن علی گوید که کیمت کیمت کیمت کیمت
بشر ناز و کیمت کیمت کیمت کیمت
و کیمت کیمت کیمت کیمت کیمت
از سحر و کیمت کیمت کیمت کیمت
و آن بود و کیمت کیمت کیمت کیمت
بند با سحر کیمت کیمت کیمت کیمت
و کیمت کیمت کیمت کیمت کیمت

۱۲۵

کنند که او را بپایانند و برزوی آینه کنند و بگذرا
زند تا خشک شود اگر آینه رنگ بر دار و نخل
بود اگر ز شیرین به شیر طبعیت او سوز و خشکیت
در طبعیت سوز تو سوز بود خسته سفید چشم
ما رو دار ~~خوشنمایی سندی از هر یک~~
برای ~~ه~~ مانده سرکه در یک کاس لایق بود
کوار ~~و مات است اگر خلط نشسته و گس~~
نورده باشد بیاض مدفع زهره رسد که
نورده باشد چون بخورد حکم قاتل بود و اگر به
موضع گزنده را غریب مسح کنند در دساکس نشد
و اگر تدریجی با سرکه بگذارد بر قوای که از سره سوز
بود با سوز ابل کنند و سفید که در سوز جمع و غشالو
و نافع باشد ~~است~~ و از خفت غار و در وقت
شود ~~و~~ شیرین بود بسیار است از غش نشد
نورانی ز کج دروغی شیره و شکر از می و
غن نوش نورانی در در خمر گفته زده و در
رغش و آن بود در مرگبات که در سوز

است و در سست و کینه نشد ~~است~~
صاحب جامع گوید در غش و در سست و در سست
بند در غش با سست و در وقت گوید که غش و در سست
از غش سست و در غش با سست و در غش با سست
در غش و در غش با سست و در غش با سست
با سست و در غش با سست و در غش با سست
از غش صاحب جامع گوید که در غش و در سست که سست
سختی سازند و در غش با سست و در غش با سست
سفید است و گوید ایشان از غش و در سست و در سست
و در غش متاع بر از یک است که گفته است از غش
سفید است طبعیت آن کرم ز رست و در غش
از غش میان از در غش و سست و در غش
بعد از طلوع شتری از آبن ساسته اند و بر هر یک
شش نشد نهانند بدان فایده که دروغی و در سست
و در غش سست و گویند به سست و در غش و در غش
ساسته اند و در غش با سست و در غش با سست
بر برادر کشتی کرده با سست و در غش و در غش

۱۱۳

۱۲۳

کرک خورده باشد بجاست نافع بود اگر درست
 ابل بندند و در آن آغوش بزنند بمی
 دیگر آبجو که یک از نقره سازند و آبجو بزرگ
 زی منسره گویند که دو گوشه داشته باشد
 و مقدار آب آن سی بر یک کرک و ده
 و صبح را بر او نرزد نافع بود و بجا بر سر
 رکود چون سرگیس او می کشند و در او صاحب
 و بر هر صاحب خنای و مندر کربس آن
 بوز نافع بود و اسی زهر را خاص از دره کرک
 که خاک بخورد و کما الا در مندر کربس
 اینمندی سگ و دیگر حیوانات قبیضه آب آن آرد
 و عصب بود که از راه و کرک که اگر استخوان
 بود اگر زنب او در بای که علف قرار کار
 بیاد نرزد کلا و سطعا گردان کرد اگر بزرگ
 باشد در آن در موضع سرگیس و بجز کشند
 جمع شوند و اگر زن بر سر بل کرک بول کند
 آب تن شود اگر ضربه راست او بکشد

درباره سوزن بدان بهالاسند و زن خود بر کرد
 و منبوت کند و اگر زهره او بوزن و آن
 سی با شراب سیاهان و چهار کبک را بکشد
 چشم او کس را با خود دارد و صبح کند و زخم
 از گرد و زردان

سی در خواص بود
 به ادمنج شنج و کرار که در سیاهان
 عاصه در سردی بود و در آن معوط کشند بدان
 نرزد سخت از آن نام بود و در خواص اسی زهر
 زهره که چون کرک آب را بکشد و از دره
 شود آن کتب مجموع اسبان در رفتن سبکی
 در دوسه اندر در لغت و در آن حکم باید
 ن نه این نافع بود و حفظ گوید اگر بزرگی
 از آلوده بود و کرک خون بشود و مندر کربس
 از و سراج تمام داشته باشد و در سراج
 عده مثال شد از و جدا شود تا از آن بجز
 که اگر سر کرک در رفتی که گوشت در

ما في الدنيا من زنا وجور

و چون رسیدند
 به کوفت گوید هر چه از ایشان بود
 متوجه گوید و دو غنچه را چینی و قرابا را
 بر او نهادند و آب خوردن هفت هزار بار با لای
 می کنند و صی چند آدمی و نه رسی می بود که بزرگ
 بزرگ از عزان بود و چون بشکند اندر دانه
 آید و آن کاو بود و آرزو می نمود که خوانند
 که سمبهای بزرگ بود مانند سمب و بار
 اصلاح مورخ از دزد بود و بخت او که
 گویند معتدل بود و هیچ گوید که مرست
 خشت در اول گویند گرم و شست
 بوی می کنند با سرکه و بر کلفت و پی
 می کنند و چون بیاشانند با دارا نایع بود

2

[illegible]

153

۱
 عصاره باقی بود و سده بکشد و در وقت
 شک کنند و طبیعت پاک کنند از بلغم لزج
 خام و در سفار از آنج مسک کرده و مانند بریزد
 و سده در در زمانه و دل براند و از نوع اسهال که
 از سده ما بیاد بخت از رطوبت بسیار بود
 نافه آن با صره بود و معیل و ادویه در کف
 باطلد و به سینه منقعه و معال نافع بود و به سینه
 کند و صدراع بلغم را حل کند و اگر از بلغم
 با اضافت کنند فعل او قوی بر باشد و با
 قواه بادی خواه به نادره و نایج و غلبه
 سردی و معال بود و نافع بود و قوی بلغم را در حیا
 منقعه بود و از اطلاق طبع و کلیه ریا که
 و تب ریح رست و ادویه را نافع بود و قوی
 گوید بدن را پاک کند از کثرت از ریه و ریه
 گرم و در دگر و سبزه و قوا که در سده
 و شش و دگر از نافع بود و در سینه و کور
 منقعه بود و چون سخی کرده و بر آن باشد

با نر و دست گویند و معیل و معال و معال
 در ذل از سیم وزن او را از اندک و مزج در
 رن آن کلسر و سبل و از می گوید بدل او
 در وقت جاد و معده بد آن و نیم در وقت
 پنج یک آن سبل و سبل بود
 در سینه و سینه و سینه و سینه و سینه
 او و کون گوید و بر سر اقرار بود و کون
 در دانه و بری گرم خشک بود و در سینه
 رن گرم بود و در اول و کم و معال و گرم بود
 در سینه و بر سر گوید گرم بود و در دم خشک
 بود و در اول سده بکشد و در سینه و سینه
 می خالصه و دی که سوزش بود و جهت نزول آب
 با نر و سینه و سینه و سینه و سینه و سینه
 چون با نر و سینه و سینه و سینه و سینه
 آب با نر و سینه و سینه و سینه و سینه
 بر آن و نوزی را نافع بود و طبع از صحنه
 بر آن و محلل ریا بود و چون آب سرد

۱۲۴

۱۳۴

گویند آن فاقست و گفته شود نوع از
 بود لشکر از کی تو را گویند و این ماسویه گویند
 او کرم و شکست در دهم سوره کرم را بر او خفته
 بد از دین اصل شود و اگر شاف از دین و کرم شد
 بر او سر حد است که دیرامه دارد و از گویند و
 زکی است و مره او چون در گوشت می
 میگذارد و غن میزند و در سقیفه جانب می
 مانند و در گوشت سقیفه طایل کند و گوشت را
 سود کند در گوشت به بادی که در کافرا بود و اگر
 زهره او بالکلاب و چشم کشد سینه و
 و اگر رگی در شب آن بخورند و
 و اگر باریست خط کشند و در گوشت
 گوشتی که زهره او بر نهند که مار می و عوی
 و زهره را بیدار نافع بود و شریف گوشت
 او چون با بر دل خط کشند و شک سازند و
 کند بخت و شب در زهره که بر زمان
 و گفته شده بود چون بری از مال

گویند و در میان بای نیت آلبان بنده سبیل
 بود در خواص این در نیت آلوده است که جز از
 آن گویند در خانه که نیت آن زهره و در
 در سر او چون سبیل که عمل کنند و بر سر
 چون او متحرک شود و اگر او فوت بر آن کنند و با
 سر که من کنند و چنان به سبیل
 سبیل بخت باید و پوست را در آن
 شد آن او بود و شکست و می کشند و با
 بیاض است سینه را نافع بود و جهت هر کسی که
 نافع است و اگر سر او بر زنی او بزنند که در
 زاید است آن شود **نوع از اچار است**
 و لو آن او بر دوزخ است و سینه و غمزه
 بر ترش او سینه بود و شریف گوشت است او
 و در شکست چون سه روز از آن ترک متعاقب
 کرده مانند غبار به سبیل سر کشند و بخورند
 نفع ماسیه که بر اعصاب و بجان خون پیدا

شده باشد و چون بوزنه و سخی کنند و بر آید
 که خون از او روان باشد و طبع خون بکشد و بصل
 آورد رخ ورم کند و چون غلبه کنند بر ویت
 از و بزدی شایع تر شود و بر او غلبه کنند و
 بر آتش بر نهند و سرخ شود بعد از آن بمردن آید
 و در آن زمان از آن کرم شود و اگر
 از ریه و از بچ نهد و آتش بود بر سر قرار باشد
 و سخی کنند و لیس عسل است با هم معشوق ساخته
 در معشوق رزق و اموس کنند و صاحب معاش که
 گرم بود در دوم خشک بود در اول قمره تریک
 خوانند و مغف و دار القیاب را نافع بود
 حرف است و گفته اند بیمار است سینه را با ریه
 و طبقت آن گرم و خشک است و لطیف و ریز
 بکشد و باد باران جلیل دهد و طبع ملیم کند و
 بود بمسده و نشانه و تقطیر البول و هاست کند
 و او نه آن بود که محو در مزاج با کما و کما سیم
 بر صفا **بیمار است** و از ریه طبع و بیه
 را که

این کرم است و آن بود که کفای با باشد طبیعت او سرد و تر
 و گوشت خشک و محرق آن است و باج و الطاف است
 و بر و زاده بود و تلخ و جلیل دهد و طبیعت حرف
 آن در او بار که این در سرب بر نهند و بهت کنند
 و سرب را با سوزانند و سوزانند و سوزانند
 از قله بود و قلمی را سوزانند و سوزانند
 خشک سازند از سرب بر نهند و بهت کنند
 شخ اعتدال کند و اگر بر نهند بر عصب پیدا کند
 و بهت از ابل کند و بهت از ابل کند و بهت از ابل کند
 مانند خار که چون بر ریه پیدا شود از ریه و در ریه
 و نفوذ در ریه بود و بود و در ریه رقیق و ریه
 و ریه و ریه مثل سرمان با عصاره که در
 عایب سردی و ریه و ریه زیت با گل با ریه
 با نور و چون با و اضافت کنند و آن سحبه
 با ریه و ریه و ریه و ریه با لند نافع بود و بر
 و ریه و ریه با شامه همان عیبت و ریه
 لور دین مردار سگ از ریه و ریه

غایب و نقل معده را معاف و فتح در دهان و
 نفس ناکجی که خفاقی و کلام در ایلات من بعد
 کیم و لون و صافی می رسد اگر در مد او ای می کشند
 بطبع کیم ترش و شیب و اگر در بوره و مار الحاصل
 و غذا اسفند و نشانه خلاصی آن بود که ادرار
 در آن سه روز سه بار شود و شیب بر سرش کوبند
 چون خاک شد و در مس شراب با ترش نافع
 بود چته و در مسای گرم و در بر در خواص ادرار
 که اگر با به رصاص در دیک اندازند بر صند آتش
 در زیر آن کنند کوشنی که در بود بخیه شود
 هر که یک شتر رصاص در دیکت کند بدن او
 را بخورد و اگر رصاص در دروغن مالند رنگ
 سر در و آن دروغن بر آبن طلا کنند بر اگر رنگ
 ببرد و صاحب قلاع کوبد اگر طایفه از رصاص
 بر در فتح کنند که تندر از بود نمرا و بیفته و نمرا
 زیاده کرده و **رطب** گرم بود در در
 خنک و چندی

ادرار بود و بیدار است او مگر از رطوبت او
 بود در رطوبت و ادرار بوده بود و در رطوبت زیاد
 بود و ای کوبید بر سرش و در دم و غذا او
 ز غذا بر سر و در سرس می و در بدن و بعد
 تا از در و فتح در شکم می کشند و نشانه آخر ترش
 اگر ترشک بخورند رطب بود در رطب معده
 در انبک بود و شنی اقریه و صبح نرم دارد و سرد
 مزاجان و رطب فرما می کشند و در آن دگر گشت
 به و ندان باشد و می خورد و می خورد و او از رطوبت
 از متولد شود بد باشد و زود متعفن گردد و بعد
 ع بود و متولد شده و صلیح او با و ادرار و شنی باشد
 و او از آن متولد او با خیار بر سر که با سنگین است
 فنیست است و چون شک شد کوبند و علف
 بسیار **رطب** است باشد و گفته شود **رطب** الای
 کوبند و آن خشن است که و آن را به

۱۴۱

بولت جدا دهنده بود معنی در دشنامی چشم از فرام
 باد **خبریت البور** خاکستر خوب بود قابض بود
 و خون بندد و دغون اگر رگخته بر باد بسیار
 سده تا شش و دو درم از آن با ستراب سبک
 برسانند مایع بود چینه به معده و در رگ
 حاشه نایج بود **خاکستر** خاکستر خوب
 از سترین آن بود که اردخت بود و طبع
 آن سرد خشکست و گویند که بشی روده را نماند
 بود مقدار نیم درم گویند ستر و شش
 آن کز اولد و چون با سرکه
 کی جانوران و سنگ دیوانه شود و شود
 سخی کنند و در رگ کینه و بر او اسیر خاد
 چون سرد شود و دیگر بدل آن گرم بند بماند
 بدان ادمان کنند بخت نافع و دغون
 با نظرون و سرکه کنند بر کونست

در پوست کبیر جدا شود نافع بود و بولت با
 است و سرکه با پخته کند و هموار کنند به سینه
 و در تر خوار و غاصا و بعد از عصاب نافع بود
خاکستر خاکستر چمن آن خنک بود
 و طبعش سرد و خشکست و گویند گرم و خشکست
 بود مقدار که در مراره بود و مقدار
 دلی و سینه میزد و سینه و معده او سرد و مانده
خاکستر خاکستر آشپز است و سبک
 و آن با شند که آشپز در موقع بسوزد
 بر اساحت و صوف بونتی از چنانست که در
 دانه کوز جلی خلعت برسد و در نور آتش بند
 مساحت پس برون آرند و یکی کینه طبعش او
 و خلعت نافع است و خوردنی است و بولت
 معده و گویند مفید بود و طبع آن خنک است
خاکستر خاکستر بماند گویند غصه
 همان است که گویند و در

۱۴۵

۱۴۵

در عافیت زایل گشته و بجهت سر که سر او نشانند
 و بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید
 و آب او را بنام خدا بنده بنده بنده بنده بنده
 و بر کس که بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید
 در عافیت زایل گشته و بپوشید بپوشید بپوشید
 بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید
 بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید
 بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید

و بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید
 بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید
 بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید
 بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید
 بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید

بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید
 بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید
 بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید
 بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید
 بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید
 بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید
 بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید
 بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید
 بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید
 بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید بپوشید

۱۴۶

نبات است در در کوهستان فارس و اصفهان
 آن را به مانند شنب تر و در آن زمانه خطمی
 و قلع او کوچه بود و مانند ملاط بود
 و در درخت پیچیده شود و او بخت لطیف بود
 سرکه بر حمره طلا کردن سود دهد و بر دریا
 بلخ و نوسه و بوا میر طلا کردن علی سباج
 بخت نشود بفایده نافع بود و کمر نه که خوب
 طلا کردن و چون زن بار و غش کل بخند
 بر کرد و در در رحم را نافع بود و اس ماسه
 کوبیده طبیعت او گرم بود و او اسر طاهره
 از آن در در بسیار از وی صداع آرد
 و مصلح او دروغ و کافور بود و بدل
 آن مزر ملکوش و کوبیده بدل آن گرم وزن
 آن سنگ است و نیم وزن آن غش نشود
در کوهستان فارس و اصفهان

و آن را در آن ایالت است و در کوهستان فارس
در کوهستان فارس و اصفهان
 بسیار است و در کوهستان فارس و اصفهان
 از درخت است و نافع است و در کوهستان فارس
 سان بود و کل او مانند فرما بود و در کوهستان فارس
 مانند کاسه است و کوهستان فارس بود و کل او در کوهستان فارس
 بوی کار کند قوی چون بوی شنبه دارد
 مانند خواجه شک مرده تر و طبع آن
 گرم و است در دوم بود و در کوهستان فارس
 رطوبت است از غش می دماغ کشد
 اطلاق غلبه کرد و در سر باشد کجمن کشد و بوسند
 آن در کوهستان فارس را نافع بود و در کوهستان فارس
 برف است و بوشه و **در کوهستان فارس**
 کینه شود و این است که **در کوهستان فارس** صاحب منا
 که کوبیده می بود مانند سرمان و طبع آن
 سرد و تر است در در کوهستان فارس و طبع آن گرم

۱۵۵

که در اعصاب و عصب دماغ و قلم نشانه باز دید
 اگر شود و در ریشه اگر کند و گوشت مروان
 در دفع زهر ناکند و چون به کوزه کی افی مایند
 نافع بود و سرفه سرد خشک خفا و خون با شکر
 بود و موی بادیم ذایت الجند و شش از آفاق
 و شش خون سده شد چون با نرده درم از و مال
 بر سر بسیار خوردن دی سهل بود و سمن و مرغ
 سعه بود و مصلح از خربای کی لطف بود و کوسه مصلح
 کوی فایند قندی بود نافع بود و جدت خوشونت
 طلی و قویا و غفر خشک و شش خون بر آن بجا
 کند و حرقه نشانه را مفرد نافع بود و مایا بهر نیم
 و آنچه تازه بود در بعضی دود به به ابرست بود
 در بعضی برل تخم و دوحان از بعضی دوده و است
 چون کبریا باشد دوده بر در اند و به ششم
 استعمال کنند بخت بود و بعضی اندک بر رجو
 نفع بسیار سعه چشم کنند و کمال بخت **بیاد**
 رمد و شش

نرس از عصب است و آن عصب است که از عصب
 از و باکی با خونی میزند و باکی با عصب
 که با عصب بود و در آن کوزه و مایا بهر نیم
 کرم بود و در آن کوزه و مایا بهر نیم
 بود و موی بادیم ذایت الجند و شش از آفاق
 و شش خون سده شد چون با نرده درم از و مال
 بر سر بسیار خوردن دی سهل بود و سمن و مرغ
 سعه بود و مصلح از خربای کی لطف بود و کوسه مصلح
 کوی فایند قندی بود نافع بود و جدت خوشونت
 طلی و قویا و غفر خشک و شش خون بر آن بجا
 کند و حرقه نشانه را مفرد نافع بود و مایا بهر نیم
 و آنچه تازه بود در بعضی دود به به ابرست بود
 در بعضی برل تخم و دوحان از بعضی دوده و است
 چون کبریا باشد دوده بر در اند و به ششم
 استعمال کنند بخت بود و بعضی اندک بر رجو
 نفع بسیار سعه چشم کنند و کمال بخت **بیاد**
 رمد و شش

۱۴۵

۱۵۵

[illegible][illegible]

هم که جو خوردند و برسی این نوز که بلون زعفران
بود و نور خود صفت آن گریست در آفر و دم تا
اول سوم و شکست در دوم و اگر نیک گریست و
در دوم و شکست در سوم و دوی افوی بود و ا
از عمل مانع بود و عینه ز بود و عرق و عودان و عودا
فی آنس و چون در دم از و سهاست از دفع
بود و حته گریزه و جانورانی و ادویه کشند و صاحب
در شک بلون فها کشند از اسفها بگردان او
در دهن را سود دهد و در آن را حلا و هر دو نیم
از خلاط بلع و سوداوی کند و عودت جمع دید و در
بد پاک کند و گوشت و جگر گوشت پاک کند و در
سبز و دهنی عضله و در دهل و چون سهاست از دفع
بود و دماغ و مسوده را از از خلاط پاک کند و در
و شقیقه که از سردی بود سرد و سیرقان بلغمی
خوداوی چون با غسل سهاست و در دهن
و عودت است از عودت دماغ و در دهن
نافع بود و صاحب سهاست و در دهن

[illegible]

[illegible][illegible]

با شسته آبی و اکنج نیست نه بر آن هر بود شود
 بر او در جنت فرو بردند که نهیست لکنگاه بسیار
 خشک کنند و شود و بهتر بود و لولان در تنگست
 سرخ بود هیچ سفیدی که در و بود و خوشتر بود
 و بسی از آن ز غزالان است و بسوزد و
 و از غزالان با شسته بود و با شسته بسوزد از آن
 و بسوزد از آن ز غزالان را در سر است
 و زردی بسیار باشد و شود و با رنگ بود و
 غزالان شامی سر از آن و سر از آن بود و
 و به از آن و سر از آن ز غزالان از اسانی بود
 و از غزالان از آن بشود انگور یعنی نم کنند تا نزد
 و سرخی او با شسته کرد و آنرا از غزالان
 گوشت و بعضی لعیل نرم کنند و آنرا از غزالان
 لعیل گوشت و غرض آن باشد که وزن آن
 زیاد کند و در سر از آن نماید و در
 از آن لعیل است که چون بخورد از مهران
 بگذرد و از مهران در آن وقت کل باشد و در

بیست که در سر بود ماه باشد و از مهران
 کل مهران خوان بود و در آن وقت
 خوانند و هیچ نم گویند و از سر با و در کل
 غزالان هم گویند و در وقت در آن ملک گویند و
 از مهران از آن کل خوانند و در آن مهران
 آن خوانند و در آن مهران آن شرح بود و در
 تا نیست و گفته شود اما نوع از در طبع است
 سرد است و گفته از آن مهران
 دشمن بید در بول هم و سخن صفر و خون بود
 و قی باز دارد و قوت مده و جگر نرم دجود
 خدا رب تعالی گوید غدا ای بدن دهد و مده
 دشمن بود و قوت نیست و مده و در لعیل را
 نافع بود و بسوزد و مری مده بود و مده
 تا شکر باشد و تا شکر مده و در مده
 و است در مهران بود و مده بود و قوت آورد
 و مده و در مهران بود و مده بود و مده

۱۵۵

اما

کبریا که در بیت المقدس آید و آن کینه را
 که از او می آید آن کرم و شک بود و
 و سبب از طریق وی چون از او دلت که کشتی
 نافع بود و دارد در کشتی بی کشتی که و چون
 ما سر که بر نهد و بدان که سبب از او دلت که
 ساس کنند چون آب آب از او دلت که و عمل
 بر نهد و باقی اند در کشتی که کرم که در نهد
 که از سر کشتی بود و سبب از او دلت که و عمل
 و کرم که سبب از او دلت که و عمل که کشتی
 عمل که کشتی از او دلت که و عمل که کشتی
 سبب از او دلت که و عمل که کشتی
 سبب از او دلت که و عمل که کشتی
 سبب از او دلت که و عمل که کشتی

187

[illegible][illegible]

291

193

رومی می گویند و مانند زانچه ان بود یکین در
ترازوی بود اندر یک آینه رومی بود بیاست
سفید و بنفش آن را رومی بود که ورق دی
نوک بود و پنج آن خوشبوی بود و صبح آن
طیب بود و نیم آن را کاشتم فرشته طیب است آن
گرم خشک بود در دوم محلل بود و صفت بود و نیم
بسته بلبه از د و گویند خون را باربانان بساتن
منه منع می رسد آن در خزان در دشت را سود و در
و مخرج را سفید و در دشت جان از دیگر هم بود و
بر روی نفسی سعالی زمین را نافع بود و صفت نیم
وی بون با جلال حق کنند معده را بیلو و رو
معده را می و سوره بنشاید و زانچه ان آینه
نزدیک شد و ناست را و عسل ابوی و انشاق
نیم و در دگرده و شان را نافع بود و در میان
ماهره و بانی سود و در دگرده بیلو و در
ان سفید بود و گویند زانچه ان طیب شد و آن
اسرار از و بهتوفان بود و نافع بود و در

[illegible]

در صورتی که در یک و دو روز که گفته شد از روی و از روی
 مویخ که بود بپزند و در فرغ لوان کنند و این مایه
 گوید استوار طعام باز دید کنند که در دار در دست
 بپزند و بر غلو غنی که دارد و اسهال و اسهال و اسهال و اسهال
 من شده باشد سودمند و در لوان که در دار و اسهال و اسهال
 شدت در راجع با مرغ بپزند که در دار و اسهال و اسهال
 به شکم نماند که در شکم بپزند و در لوان که در دار و اسهال
 زیاده بپزند و در لوان که در دار و اسهال و اسهال و اسهال
 در آن کتاب در لوان که در دار و اسهال و اسهال و اسهال
 گرمی با ماده و عدد و رانده و در لوان که در دار و اسهال
 و سوده را بپزند و در لوان که در دار و اسهال و اسهال و اسهال
 سن عمر آن گوید در شکم که در لوان که در دار و اسهال
 و در شکم که در لوان که در دار و اسهال و اسهال و اسهال
 فی زامم که در لوان که در دار و اسهال و اسهال و اسهال
 طعام در زامم که در لوان که در دار و اسهال و اسهال و اسهال
 در شکم و باب سرد بسیار باشد که در لوان که در دار و اسهال
 و باغ و سوده و در لوان که در دار و اسهال و اسهال و اسهال
 عشبان که در لوان که در دار و اسهال و اسهال و اسهال

در صورتی که در یک و دو روز که گفته شد از روی و از روی
 مویخ که بود بپزند و در فرغ لوان کنند و این مایه
 گوید استوار طعام باز دید کنند که در دار در دست
 بپزند و بر غلو غنی که دارد و اسهال و اسهال و اسهال و اسهال
 من شده باشد سودمند و در لوان که در دار و اسهال و اسهال
 شدت در راجع با مرغ بپزند که در دار و اسهال و اسهال
 به شکم نماند که در شکم بپزند و در لوان که در دار و اسهال
 زیاده بپزند و در لوان که در دار و اسهال و اسهال و اسهال
 در آن کتاب در لوان که در دار و اسهال و اسهال و اسهال
 گرمی با ماده و عدد و رانده و در لوان که در دار و اسهال
 و سوده را بپزند و در لوان که در دار و اسهال و اسهال و اسهال
 سن عمر آن گوید در شکم که در لوان که در دار و اسهال
 و در شکم که در لوان که در دار و اسهال و اسهال و اسهال
 فی زامم که در لوان که در دار و اسهال و اسهال و اسهال
 طعام در زامم که در لوان که در دار و اسهال و اسهال و اسهال
 در شکم و باب سرد بسیار باشد که در لوان که در دار و اسهال
 و باغ و سوده و در لوان که در دار و اسهال و اسهال و اسهال
 عشبان که در لوان که در دار و اسهال و اسهال و اسهال

۱۹۵

[illegible][illegible]

Q15

277

۲ صاحب طب کوبیده هر شش در دست که بود
 است استند العصاره و سمو کرده است در دا
 شست بپزند و گویند و بویا بسوزد البس و بپزند
 اصعاصیر در دست که بیمار که بر آن بپزند
 و کهنل الطب بهار و دست
 زرد است و بپزند که آب یکی ششزار و گوشت و اندک
 تلخ در و بود و طبیعت او صاحب شمع کوبیده که بود
 خشک در و دم در و بپزند و صاحب طب
 کوبیده از قول ابن سیرک که در دست در و
 ل فون را بپزند و بود بر سر سودمند بود و در
 باشد نه قطع فصول تلخ از معده و امعا کند و
 گرم با طب تلخ بکشد و نافع بود در سترنا طب
 را که حادث شود از افراد سرد است در طب
 و استلا و از روغن و ناسور اما نه فواید کرد
 نه و دهان و می کشی محل شده فاصله در و است
 اسفل بود و نیز بر رمان و در و در و در و
 است است است است است است است است است است
 باز و غنی کل بپزند آنکه قسط شود و شفاف تر است
 سر در

[illegible]

[illegible][illegible]

در خواص او که چون در آب شسته اند در نهان
گشاده اندک ز قافله زود و کوسه چون کتب
در شیب باده بود است بند که در نواز است
و فریاد کمر بار و بگرانند و نوز و ن وی سر
بود تا که می که گشاده بود و سر و گشت بند کمر
و با شیب که سبب افتاده و در اندای وی شیاره
فند و مسکه شند و بر لی او نکت می بود و قلب ماه
بدون آن **کتاب** **صالحه** و کینه شود **عصاره**
فنی است و در قافله کینه شود **عصاره**
ست و کینه **نوعی** از ماهی است و در
جمله نغمه در و بر فرست است و در نوز و نوز
در راه و نواز شیم **نوعی** از ماهی است و در
سبب سبب در صفت کله کینه **نوعی** از ماهی است
نیت ماهی است و کینه شود **نوعی** از ماهی است
در نیت است و کینه **نوعی** از ماهی است
ببارکت و بود از نواز و کینه **نوعی** از ماهی است
و در و الی کینه **نوعی** از ماهی است و نیت

۳۲۶
شده **نوعی** از ماهی است و کینه **نوعی** از ماهی است
در نیت است و کینه **نوعی** از ماهی است
بدان سبب بناده اند که با نگاه **نوعی** از ماهی است
در نیت است و کینه **نوعی** از ماهی است
هر یک است و کینه **نوعی** از ماهی است
و کینه شود **نوعی** از ماهی است
شود **نوعی** از ماهی است و آن سبب است
که بر هر در فنی که نوز یک است و در نیت است
نوعی از قافله است و کینه **نوعی** از ماهی است
کینه است و کینه **نوعی** از ماهی است
نوز **نوعی** از ماهی است و فنی کینه است و نیت
که نیت سبب است و صاحب شد و نیت
در نیت است که آن نیت است
و نیت **نوعی** از ماهی است و کینه
فتا بر است و کینه **نوعی** از ماهی است
صالحون القان خوانند و آن نیت است که در
موضع نواز نیت و نیت نیت و نیت

۳۲۷

این آلوده است که در غایت است که بر سر سوره در
 و بر زمین غور باشد از جزیره عرب و طین است
 که در او در است بزبان اصفهان افعان را صاحب
 گویند **ص** برف الفواست و گفته شود
ص قه بنده است و گفته شد **ص** گویند عصاره
 و گویند سنا یک است و گویند عصاره مذکور است
 آن سرد است و پس گرم را نام **ص** نوع
 بود استواری و عربی بجهان است و بر سر است
 طری بود و استواری جزیره است در یک ساحل من
 و آن جزیره اهل فرنگ است و اهل آن جزیره
 می زبان اند و ب زبان محکم و اصل است این
 از یونان است اسکندر را بر از یونان به
 جزیره فرستاد و ساختن بر زبان ایشان
 مجموع ساز داشتند مایه می که اگر کسی باکی
 اگر آن شخص حاضر باشد و از شکل و در
 بود و در قبح بر آب و بر پیش خود بندد
 حرکت نماید آن زمان که نقطه خون در
 بد

بود و بعد از آن طرح بر سر و شش و در
 آن حکم و حال می بود و چون شکستند در شش
 من و تابه من و سال و سر استان شکست و شکست
 پس بر سر طری آن بود که گویند آن ماسته لون
 بود و دوی آن مانند مرد و در اقیانوس و در
 بصر عرب و چون در دست ماسته و در نو
 و لون مانند سران بود و از دوی روغن
 گویند آید و فلفل است و در دوی نوع و در
 عذرا گویند و عیسی گویند و عیسی ماسته بود و بجهان
 بود و از اجبر بر دوی گویند و عیسی ماسته بود و بجهان
 بود و در دوم و در یک گویند و دوی در اول بود
 و جانپوشی گویند و دوی در سوم بود و کره
 در اول ماسته سوده از بر دوام نام بر بود
 و در شش شکست شکست و فاضله در کفر بود
 در آب بگذارند و طلا کنند و در ماسته
 در آن دوی و شش ماسته شود در

۳۵۶

و اما که از روی تشنگی و صداع و سستی و بی
 خوابی و غیره که از این جهت باشد که در
 آب شیرین بود و به است آن حشمت بود و صند
 قزوین و صندوب قزوین و سره شایر
 استمال کنند از آنکه فایده صندوب بود و
 آن سوزانند قوت وکی در غایت کفایت بود
 و ادی آن بود که بغایت کفایت و ادی آب
 عاصه است هر جنزی که موبر وکی بری بود پس
 چون تنها اسهال کنند نافع بود و به است
 شریف از برای کفایت بود و نفع و چون با
 در آن سرشته غسل با آن نافع بود و به
 چرا چند و بعضی حشمت و کفایت صندوب
 برین سخن شده و طلا کنند بدت را خشک کرد
 از قوت و صندوب کفایت و عظام که
 و کفایت و جمع نفع باشد بر آن نماد کنند و
 با که کفایت منع رعایت کنند و او
 سوره بود و چون که کفایت و کفایت
 به

[illegible]

نافع بود و صفی و نول بر انداختن و نول بر روی برودن
آورد و اگر سلی می کنند در سینه پاره و کشی
کرم را نافع بود و خوردن دی غشای را سود دهد
و چون بپزند و آب و ی بپزند کرم شده
و حب التریح رت آورد و در اشتهای طعام باز
دید کنند و باد را تحلیل دهد و تارک چشم و کشید
می که از رطوبت حادث شده و زایل شود و مقدار
زنجبیل متعادل استعمال بود و روغن زنجبیل و کشش را نکو
بود و اگر با سونق بروزها و طبع ضعیف کنند بکند از د
و خوردن دی نفهم طعام کند و مقدار و معار را
زنجبیل با آب انداختن و غذا را غلبه لطیفه که انداختن
سردی معده و جگر را سده بکشاید و
چون قصب دی با عناب بپزند و آب آن را
شامند چون غلبه رقیق دارد و اسهال را
در وجود است و اگر با کمر خنک کنند و بگویند
قبر را بپزند و چون را بپزند و قفاج و ی
سودا و زنجبیل و سیرک یکسره بپزند
و سرکه و سیرک در آن را نافع بود

و چون با عسل و سکر بپزند و در شب یک مشت
و بر آن سینه منع نزل آب کثیر و انداختن
باشد و درین را بپزند و انداختن و در وقت
باشد و در وقت سحر نوزد یک بوی که معده است
بود بپزند و آن را پس کنند و نوعی از صفت
است که از این کار به آن صفت نوزد است
در وقت و در بر سینه بسیار کارند و آنرا
و انداختن و اسهال که در شیر از نوزد کارند
سحر نوزد با بوی که در آنرا بپزند و آنرا
صفتی که در آن سکنج است و کفر شد
علاف است و کفر شد درخت اهل است
آن عر است و کفر شد و درخت
در آنرا طر غلبه رقیق بود و کفر شد
درخت را صفت نوزد و جگر است با نوزد
در بر روی با نوزد و ابو عمار نوزد و کفر شد
کرم و کشش بود چون بپزند و کفر شد و کفر شد
بود و در دم از و سینه شامند و آب سینه
سحر و سحر شد و از نافع بود و در نوزد

۴۷

۴۷۱

طفا کنند سود دهد در یکی کوبیده شود و پس از آن آید
سینه در دندال بگیرند در دستان
کنند و جراحت را زایل بود و اگر در شیان است کنند
روشنای چشم ز ناره کس **سینه** در دستان
و کبر شد **سینه** در دستان شکر ترس آن زد که
صاف بود و سرک مایل بود و در غایت حده
و حرافه باشد و نیک تمام و سلا گوید اگر از این
زکی آید در کف خوانند و در دستان الحاره
ترد و در هیچ جای دیگر بود و بطف بود و باد
و غلبه که در معده و اسهال بود و سوز و غلبه
و معده بود بطف کردند و در قوه کوبیده اند
صفت بود و کوفت کوبیده سینه در دستان
استوار کردن سفوف و نیم درم مافع بود که از نفخ
باشد **سینه** در دستان کوبیده و سرسوم و حلت
در دوم با بوی شنبلیله و سبب بکدا
زند و ریش چشم را زایل بود و چون در دستان
و در سر که در خلق و شنبلیله بود و بوی زیزند
چون در یکی سوز و در دستان آن دو در دستان

359

این صفت است **سینه** در دستان کوبیده و سرسوم و حلت
لین که در شکم معده و دیره کوفت مافع کوبیده
برای **سینه** در دستان کوفت سوز **سینه** در دستان
ریش است کوفت **سینه** در دستان کوفت و کوفت
سینه در دستان کوفت مافع است و کوفت
سینه در دستان کوفت ترس مافع امر و دستان بود
از درخت کد سوز طبع است آن گرم تر بود و در
شش در سینه را می بود و در دستان کوفت
مقار بود و کوبیده شود و پس از آن مافع آن کل
باشد **سینه** در دستان کوفت سبب است سبب است کوفت
بسته و شرابی کوفت سبب است آن کوفت
و مافع بود و در دستان و مافع نزدیک
باشد **سینه** در دستان کوفت در قوه مافع
شد آب و صغ صغ بود و چون بدان سوز
رطوبات و مافع را با کوفت سوز مافع در دستان
سوز در دستان کوفت مافع و مافع در دستان
سینه در دستان کوفت مافع کوفت مافع
چون در دستان

273

در بیان صفات و سوارهای بری و جود و با نیت
 و اتفاق کند از نزد و بر نفسی که گفته است نافع
 بود بود و بی جود و بر نفسی که گفته است نافع
 بدین از روی که گفته است و که گفته است سازند و بدین
 نعمت نافع است که بر دست به نمایند آن از هر آفت
 این باشد و اگر کسی بویست و در حدی که بر دست و در آن
 قیاس است و این است که در حدی که در آن است و در آن
 باشد و سازند و در حدی که در آن است و در آن
 جامع گوید که در حدی که در آن است و در آن
 و بی جود و بر نفسی که گفته است نافع
 در در خود مال آینه از در ازل گفته و صاحب جامع
 الی است که گوید اگر نموی بر امون و بر وی بود و
 آنچه تر بود بدین نوع که گفته است و در آن
 عمل کنند و از ضیفه داده بود و می کنند و در آن
 بر در بر روی که این است و در آن
 غالب شود این از لوازم است و گویند گفت این
 همه جودانیت است از هر آن گویند که هر صیوانی
 می که بر روی بکند را بکند بر نیت دی بر روی

۱۴۷
 ۲۵
 ۲۶۷

[illegible][illegible]

بد برود و متوالی الحاس و آنچه در زمان رکعتی مرتفع شود
بقیه در موضع سکر و در بول کا و ضبانه و موفت کوب
اسیران طایفون را می ست خوانند و گویند درگاه
نیکسین برودید و اس موفت گوید
پس بریدن آید هرگز نشود و اگر از آن بیکبار بارید
چراخته آن بر هر صوبه رسد الله ام نیر تریم
در شکر ترس آن سکه بود که زود در
شود و مکتب آن سرد شد بیوم و گویند
در دوم و شیخ و شفی گوید سر است در دوم و شک
ست در سوم شیخ الرئیس گوید مرکب نفوی بود
مانند بل و در و شفی بود فوت معده و بد و قلاع
رانیع بود و سونیک آشی و شکم منبد و رتبه رما
و نشیند با سحر و حد و فی را زمره لغز بود
و بری بکربنت اند و شرا و قلا و کور و ان کور و
ان بود و در اناغ بود و چون خفا مانا در و قلا و
بر این بل شفته و در این شول حکم بود اند خفا
ن و سانی و بیه سیرا سحر و بد و درم جنب کرم
و فوت دل و بد و خفا و کور و ان و است بود
س

را گن شد و در شش غم و شفت معده انساب
شفت و فراوی و شفی را مانع بود و کرس و شفی
مانع بود و مخرج و شفت قلی بود و شری که در
رقت گن و فوت انسانی که از فرات معده شده
س و در راج را بر غن و مستدل گن و لغج و
رقت ای غایت بود و گویند که در آن دی با هر
مورد و سخی گوید و شفی و مخرج او کلاب بود
و گویند سخی و در آن و بدل آن غن و شفی
شفت و گویند این است شفتون آن کم غن و
و غن و در آن بر غن و گویند بدل آن کم و
رقت و در سب و گویند بدل آن غن و غن بود و
گویند بدل آن غن و گویند سون و گویند بدل آن
ان کم و سب و غن و در آن غن بود و سب و
و شرف است بر شک **در** ان گویند غن غن است
اما قول اکثر است که غن است و در غن کور بود
در نوعی از غن است بار یکتر بود و شفی و یک
مرد بود و در و سب و سب و در ان غن و ان
ن و سب و غن و سب بود و یکس غن و در
او و سب و غن و در ان غن و سب و در
معده یکتر و اگر از ارد و سب و سب و در

224

[illegible][illegible]

سید صاحب مناج کوبید نمشود
 رفتند و صاحب انج کوبید بر ملا صاحب بختی که
 بوزان و در افسوس کوبید و کعبه شد و
 رطبه و در بزم و در بزم و در بزم و در بزم
 نذر و بخت و در بزم و در بزم و در بزم و در بزم

سازگار

[illegible]

3-4

[illegible][illegible]

316

گماندہ:

[illegible]

در هر دو نوع در هر دو مشتاقان روید و در آن
آن ترکی بود و قوت رسد و در ورق به جهت
آن گرم و خشک بود و در سبوم و در کمال آن
بر سبوم با شرباب نافع بود و اسهول بود و در هر
روز در صواب و بی العنس سعادتی
کردن نیکو و صواب نایب گوید چون بر
ترجیح مندی را و کت درج بر درم و نه از
نافع بود و در آن نشستی شک بریزانند و دست
چکری علی گشته و صاحب فلاح گوید الرب و در
ازدی بچیند و در آن گشته که بر زمین افتد و خلف
اولین خوردن باید ارد چند آنکه شرباب نافع است
نشود و گویند بویست که رخت ایون بیاد نهند
در موضع که طفل در آنجا نشید و ترسد و بگردد
نترسد و در ورق او چون بپزند با رکه و آن
نصفه گشت در دندان بر آید و در
خاکستر است و زن آن **خان** آنکه بگوید

نقد طریقی است که گفت **نام** **الان** در وقت
نزد ماه بقرس او با بود که بغایت مفید
و نافع است و در کمال آن که در وقت که
نمودن مفید و صواب و سبست بود و
نیز بگوید بدین طبیعت است که گرم بود و در
و شلت بود و در دم و گویند تر بود و در
در آنجا در افلاطون غلیظ و مفتح شده
بود و در صواب و در عرق الشهاب در رم سبز
با سبکی نافع بود و او خاصیت مکی نمودن
خ و انقباض بود و شربابی از دورانی که
بوز و صبح در بود و وقت الدم از پیشه و تر و سستی
در آنجا که بریزد نافع بود و سبب افلاطون
و در مختلف بود و در سودا و غنم و اشتیاق لم
رید و تنها که کن چون شش از است
س با شرباب نافع است و نافع بود و فلاح بود
و در آنجا که در آن که زهر است

بود و سنج از کس / شایان بود
 زده و زنی ز مهر / روی قلبه بود
 و فرج و سبیل و غلظه / گذر استند
 نواز و نواز شغال / کین مشک کرده بر خوانند
 شست بر زلفش / غام هم سودده بودت با شنبه
 نوزند و در دبا و اندرون / که سبزه آن نوزد
 مجموع را نیکو بود / که ماند
 فتح نفی و یغی و جمع آن / که با کس نباشد
 سید جوان با خود دارند / که در
 شمال کردن باید / که با کس نباشد
 و در و نگوشت / که سیاه بود و با شند
 بود و شاق / که در و با کس نباشد
 باشد نفی با آب / که در و با کس نباشد
 و از کس / که در و با کس نباشد
 بلغم و سودا / که در و با کس نباشد
 ایمنون / که در و با کس نباشد

بود و سنج از کس / شایان بود
 زده و زنی ز مهر / روی قلبه بود
 و فرج و سبیل و غلظه / گذر استند
 نواز و نواز شغال / کین مشک کرده بر خوانند
 شست بر زلفش / غام هم سودده بودت با شنبه
 نوزند و در دبا و اندرون / که سبزه آن نوزد
 مجموع را نیکو بود / که ماند
 فتح نفی و یغی و جمع آن / که با کس نباشد
 سید جوان با خود دارند / که در
 شمال کردن باید / که با کس نباشد
 و در و نگوشت / که سیاه بود و با شند
 بود و شاق / که در و با کس نباشد
 باشد نفی با آب / که در و با کس نباشد
 و از کس / که در و با کس نباشد
 بلغم و سودا / که در و با کس نباشد
 ایمنون / که در و با کس نباشد

۱۲

۳۲۳

بعد از ستر است **بافتن** ستر آن بود که از
قند سفید سازند و وی غلظت از شکر و طبیعت
شکر گرم و تر است و در اول که ستر در سینه می
سپرد آن را در آنجا بخوری بود گرم و سست بود در
دوم ستر را بگوشت و گوشت گوشت که بد این فایده که
منفعت وی گفته شد شیرازی که آب آن را
نهند و باید که قطعا آن را در آن شود و نه باک
که این زادت شکر کنند مجموع آن را در سینه
آن بود که در هر ترکی که فایده بود و جایی که
کنند با آب انزال که آن فایده است و منفعت
وی نباشد که قند صافی بقوام آورند و سینه
تا عام سفید شود بعد از آن ماره ستر و بر سر
است بر روی غزال مادر انداخته به زادت
نشد **فایده** **البوم** با دانه است و گفته شد
فایده **البوم** با قند سفید بود و آن با آب است
و گفته شد **فایده** **البوم** صاحب قیاح گوشت کلر است

بعد از آن که در سینه می
سپرد آن را در آنجا بخوری بود گرم و سست بود در
دوم ستر را بگوشت و گوشت گوشت که بد این فایده که
منفعت وی گفته شد شیرازی که آب آن را
نهند و باید که قطعا آن را در آن شود و نه باک
که این زادت شکر کنند مجموع آن را در سینه
آن بود که در هر ترکی که فایده بود و جایی که
کنند با آب انزال که آن فایده است و منفعت
وی نباشد که قند صافی بقوام آورند و سینه
تا عام سفید شود بعد از آن ماره ستر و بر سر
است بر روی غزال مادر انداخته به زادت
نشد **فایده** **البوم** با دانه است و گفته شد
فایده **البوم** با قند سفید بود و آن با آب است
و گفته شد **فایده** **البوم** صاحب قیاح گوشت کلر است

397

396

در کتاب سبب میزند و میزند که
 بود و خاصه در طلا کردن و سبب گویند
 ظاهر است که گفته شده است که سبب گویند
 آن باد زهر که است بخت و در سبب گویند
فازان نیز گویند و گویان آن وقت که
 است و در دماغ بود و آنچه که در دماغ
 مانده و زرق و برق بود و سبب
 ماست و بکشتن و در دماغ می بود و آنچه
 و نیز در دماغ است بود و سبب ماست
 و سبب با است عدد بود و بنا بر آن
 سبب و می بود و می فاضله از بینی بود
 و سبب آن کرم و شک بود و دوم و گویند
 سبب آن بود و در دماغ و در دماغ
 سبب فاضله بود و در دماغ و در دماغ
 و در دماغ سبب فاضله بود و در دماغ
 و در دماغ سبب فاضله بود و در دماغ

و بدو چون با آب میاشامند در شکم و
 جان و دل در کرده و نشانه آن که بود و چون با
 شربت آب میاشامند شکم ببرد و آنچه با
 ده بود در ساق و می غلاف است را بشود مانند
 غلاف باو ام و چون شکم را بشود و چهار سرخ
 بسیار باشد فون شکم ناز دارند بود
 و نیز با آب میاشامند سیاه رنگ بود چون آن
 حبه سرخ و ده حبه شربت سیاه رنگ
 قافیض میاشامند قطع زرف و دم آید و در دم
 باشد و چون بخورند مانع بود و جهت در دست و
 اندک که عارض شود در آن و چون کودکان
 بخورند ما میاشامند در ابتدا در شکم میازند
 فتح بود و آنچه حبه سیاه بود و چون از شربت
 مانده در حبه با شربت میاشامند از آن
 و کالوس و اناض بود و در ده دست

و چون گویند بر تنایان این برآید و در این فضا
 از وی زایل بشود و در غرض روزه و سقراط و صریح
 در لغات نافع بود و در لغات نافع بود و در لغات
 برادر و چون در لغات نافع بود و در لغات
 بنده کی بسیارند و بر کردن کودک مضر و عاقل
 صریح از وی زایل شود و اگر در وی سقراط و صریح
 بنده و مضر و عاقل و در لغات نافع بود
 و در لغات نافع بود و در لغات نافع بود
 که باشد و در لغات نافع بود و در لغات
 در میان و در از آنکه است و در لغات
 گویند و در لغات نافع بود و در لغات
 و گویند بر آن وقت بود و در لغات
 بخار و چون در لغات نافع بود و در لغات
 و در لغات نافع بود و در لغات
 و در لغات نافع بود و در لغات
 و در لغات نافع بود و در لغات

بسیار بود که است و در این فضا
 و در لغات نافع بود و در لغات
 و در لغات نافع بود و در لغات
 و در لغات نافع بود و در لغات
 و در لغات نافع بود و در لغات
 و در لغات نافع بود و در لغات
 و در لغات نافع بود و در لغات
 و در لغات نافع بود و در لغات
 و در لغات نافع بود و در لغات
 و در لغات نافع بود و در لغات
 و در لغات نافع بود و در لغات
 و در لغات نافع بود و در لغات
 و در لغات نافع بود و در لغات
 و در لغات نافع بود و در لغات
 و در لغات نافع بود و در لغات

۳

۳۳۱

دو قلمی درین بروج است که در هر یک یک قلم باشد

منه و در هر یک دو بنویسند و در هر یک

بسم الله الرحمن الرحيم

ربا بر سر با خشت و خنجر علی

و چنانکه در کتب معتبره آمده است که در کتب معتبره

الشيخ محمد بن الحسين بن علي بن الحسين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

و انچه در این کتاب مذکور است و در این کتاب مذکور است

و در این کتاب که در میان ماست و در دست قاضی است

... ..

و بعد از آنکه در این کتاب

بسم الله الرحمن الرحيم

کتابخانه عمومی و مدرسه

عاشوراء غفرته و غفرته غفرته

مستقر و در آن شهر متولد شد.

روزگار و عشق و محبت و غیره

54

335

و در درازای آب جاری بر روی
در دور رسیده و در می در می در می
به اشک من نهاده و غمزه و غمزه
سود و بهر و باید که کسی دور از
بوی زرق و خردی گویند و غمزه و غمزه
جاست تا نیم بود و در آن که
برده در شانه تا جایی که غمزه
شود و در آن که غمزه و غمزه
برده و در آن که غمزه و غمزه
باغ و در آن که غمزه و غمزه
بشاید و غمزه و غمزه
و غمزه و غمزه و غمزه
و غمزه و غمزه و غمزه
و غمزه و غمزه و غمزه
و غمزه و غمزه و غمزه

و در درازای آب جاری بر روی
در دور رسیده و در می در می در می
به اشک من نهاده و غمزه و غمزه
سود و بهر و باید که کسی دور از
بوی زرق و خردی گویند و غمزه و غمزه
جاست تا نیم بود و در آن که
برده در شانه تا جایی که غمزه
شود و در آن که غمزه و غمزه
برده و در آن که غمزه و غمزه
باغ و در آن که غمزه و غمزه
بشاید و غمزه و غمزه
و غمزه و غمزه و غمزه
و غمزه و غمزه و غمزه
و غمزه و غمزه و غمزه
و غمزه و غمزه و غمزه

336

گویی و در میان پست نام در ابله را پستی و روید و در
که آید روزی با قرصه گوشت و گوشت و گوشت
که آید سر را بخورد و در روزی که آید
که آید آید باشد و در یک سر به سر و سر و سر
ما سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر
خوش نبود و در سر که سر و سر و سر و سر و سر
که از سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر
بود و چون سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر
در سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر
ز آن که سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر
و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر
آن ز سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر
مانند حله بان و بطعم سر و سر و سر و سر و سر
نور و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر